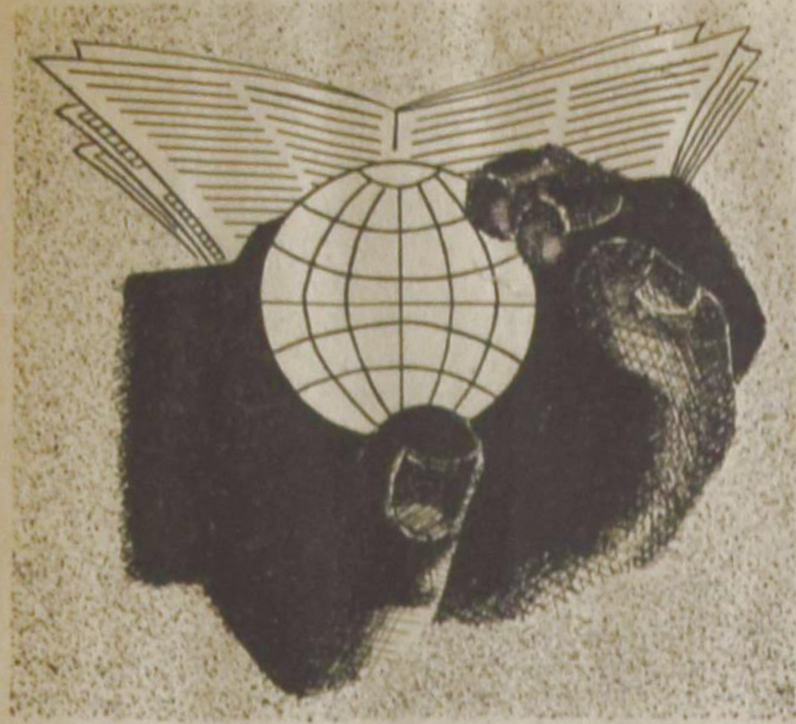
MAY 12, 1967 — No. 800 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

1867 CANADA-CONFEDERATION 1967
CENTENNIAL

Piepjonge Eeuwfeestvierders

Centennial is eigenlijk voor alle Canadezen die na de tweede wereldoorlog immigreerden, een verschrikkelijk groot woord. Ze verslikken zich er bijna in. Daar moet je, terwijl je hier nog geen twee decennien bent, nota bene aan een *eeuwfeest* toe zijn. Dan denk ik nog niet eens aan het feit dat een zeer groot percentage van die na-oorlogse immigranten vandaag zelfs nog geen Canadees burgerrecht bezitten. Ik denk aan al die gloednieuwe staatsburgers.

Ze hebben het best gemaakt, daar niet van. Ze hebben een nieuw vaderland gevonden. Ze weten aardig wat er omgaat en ze nemen er zelfs actief aan deel. Ze zijn van Canada gaan houden en zouden tot geen prijs weer terug willen naar het land waar ze vandaan gekomen zijn. Maar er is ontegenzeggelijk toch nog iets erg jongs aan hun optreden. De mensen die in dit land geboren zijn kennen de nieuwe Canadezen, de geadopteerden, er nog altijd uit. Er moet nog steeds gewend en aangepast worden en er wordt nog geregeld wat nieuws geleerd. De taal is voor wie hier op oudere leeftijd arriveerden nog altijd een struikelblok. Misschien werd dat toen ze aankwamen wel eens onderschat, maar allen zonder onderscheid hebben het ondervonden: men wordt nu eenmaal niet in een handomdraai Canadees.

Nu in 1967 wil het geval dat Canada al zijn inwoners zonder onderscheid zo maar aan het feestvieren zet. Daar hoef je nog niet eens voor naar de Expo in Montreal en daar hoef je evenmin de Centennial trein voor gezien te hebben. Het is in iedere stad en in elk dorp. Men brengt het bij ons allen thuis. Er zijn Centennial postzegels, en Centennial luchtpostbrieven, Centennial postpapier en Centennial bankbiljetten, Centennial vlaggen en Centennial insignes. We doen allemaal mee natuurlijk. Stel dat een zwartkijker niet zou willen, hij zal wel moeten, want hij zal toch op zijn minst wel enige van de genoemde dingen moeten gebruiken. We vieren het hele jaar feest.

Daar is reden voor. Dat Canada van een barre en boze ijsvlakte, zoiets als het eind van de wereld, in honderd jaar geworden is tot een zelfstandige, goed georganiseerde en wel functionnerende staat, is beslist wel heel bijzonder de moeite van het gedenken waard.

Maar, al gaat het beeld aan vele kanten mank, er is toch een beetje overeenkomst met achterkleinkinderen die bij overgrootmoeder op de 100ste verjaardag komen. Ze kijken hun ogen uit. Ze kijken meer naar allerlei mooie en lekkere dingen dan naar de jarige zelf. Die is zo oud, sommigen van hen kennen haar amper. Maar al die kinderen vieren groot feest. En ze brengen allemaal wat mee natuurlijk, eentje heeft een draaiorgel bij zich, en daar is een ander die een doolhof aanbiedt en er zijn er ook die een kostelijk boekje meegebracht hebben waar overgrootmoeder veel uit kan leren, en anderen die het kleine begin van een grote Universiteit overhandigen. Zelfs waren er die een carillon offreerden (Nederlanders in Vancouver). Canada heeft het maar druk met al de geschenken in ontvangst te nemen en tenslotte moeten alle familieleden, ook de achterkleinkinderen, opdraaien voor de fabelachtig hoog gestegen kosten van het grote feest.

Calvinist Contact staat ook in de rij en presenteert een Centennial Issue. Al is dat niet razend origineel, het past goed in de sfeer van de postzegels en al die andere dingen die ik al eerder opgesomd heb. Dat er, op verzoek van de redacteur, ook nogal wat Hollands in wordt geschreven, maakt het wel wat moeilijk voor moeder Canada om alles woord voor woord goed te begrijpen, maar een deel van de kinderen heeft er nu tenminste ook nog wat aan.

Langs al deze ongewone gedachtensprongen kom ik nu eindelijk waar ik wezen moet. Het gaat me niet om immigranten in het algemeen op dit Centennial; zelfs niet alleen om de Hollanders onder hen.

De redacteur beschreef de algemene idee van dit nummer als volgt: "Bezie het Centennial in verband met onze immigratie en onze bijdrage tot het nationale leven van Canada." Dat "onze" valt hier sterk op, want dat slaat natuurlijk op de lezerskring van ons blad. Bovendien wordt mijn opdracht nog beperkter, daar ik in de aan mij gerichte brief lees: "wilt u een terugblik werpen op de eerste jaren van onze *kerken?*"

* * *

Nu, daarmee ben ik dan bij mijn eigenlijke onderwerp terechtgekomen. De titel van het geheel behoeft er niet om veranderd te worden, want piepjonge eeuwfeestvierders, dat zijn verreweg de meeste van onze Canadese Christian Reformed churches ook. Die kerken werden door een aanhoudende stroom van mensen gevormd. En die mensen kwamen eerst.

Wie van ons zal dat toen niet eens gedacht hebben: wat komen al deze mensen niet alleen doen maar ook *brengen?* Wat zal hun bijdrage zijn aan dit nieuwe land? Bij grote getallen arriveerden ze aan de stations, weet u nog? Ze werden opgevangen door een fieldman en een home missionary en door delegaties van verschillende immigratieverenigingen en kerkelijke groepen. Na een edele, en soms ook een beetje onedele wedstrijd kregen alle nieuw aangekomenen onderdak. En de volgende dag werd er uitgegaan op werk.

Het waren geen eerste klas betrekkingen waar onze mensen in terecht kwamen. Maar het eerste begin was er tenminste: de eerste stap op een lange weg. De behuizing was ook zeer gebrekkig. "They are in the basement," zeiden de huiseigenaars, die de bezoekers ontvingen; of zij zeiden: "Upstairs, third floor". Daartussenin was in het begin zo goed als niets. Anderen woonden aan een

(Vervolg op pagina 2)

Bij het ouder worden

Er wordt een kind gedoopt. Het jonge ouderpaar staat bij het doopvont. Hij was in Canada getogen en zij was er ook geboren. Tezamen delen zij het geloof van hun immigranten-ouders die vanaf de voorste rij de doopsbediening gadeslaan. Als u het de grootouders vraagt zullen zij u wel zeggen dat hun kinderen zo "heel anders" zijn. "Ze doen de dingen op z'n Canadees; maar ze nemen hun geloof wel ernstig. Wij zeggen er dus maar niet te veel van." Nu zien ze toe hoe het doopwater parelt op het kinderhoofd. Ze gevoelen een diepe dankbaarheid. En toch zijn ze een beetje angstig. Hoe zal deze tweede-generatie Canadees wel opgroeien? Wat zal hij "anders" zijn dan zijn grootouders! Maar Christus blijft toch dezelfde: vandaag, gisteren en tot in eeuwigheid. Nu gaat de Gemeente zingen van het Verbond dat van geen wank'len weet.

Wij zijn de tweede phase ingegaan. 't Is met de Kerk als met het opgroeien van kinderen: Als men de moeilijkheden van de ene periode te boven is, beginnen de moeilijkheden van de volgende. En in elke periode is er de verleiding om met heimwee te mijmeren dat het vroeger zoveel gemakkelijker en beter was. Wij beginnen nu al een beetje heimwee-achtig te praten over die eerste tijd toen we allemaal nog arm waren en toen we allemaal meehielpen om het eerste kerkgebouw neer te zetten. Maar die tijd is voorbij. Het verleden mag men niet vasthouden en men mag het niet verloochenen. We moeten vooruit. Dat is niet alleen onvermijdelijk, omdat de geschiedenis doorgaat, het is ook een roeping om vooruit te gaan. We moeten vorm-gevend doorwerken in onze eigen tijd naar de grote toekomst van het Koninkrijk.

WE MOETEN ELKAAR VASTHOUDEN

In de eerstvolgende tien of twintig jaar zal het ons moeilijk vallen om elkaar vast te houden. Er komen steeds meer tegenstellingen en geschilpunten onder ons die gemakkelijk tot verwijdering kunnen leiden. Deels liggen de oorzaken van de verschillen in de integratie die bij de ene gemeente sneller plaats vindt en bij de andere nog nauwelijks begonnen is. Wij hebben de plicht de ouderen onder ons te eren, maar de meeste gezinnen vinden de Hollandse dienst een belemmering inplaats van een hulp in de ontwikkeling. Het taalprobleem blijft nog een poosje. De oplossing vraagt veel liefde, tact, wederzijds respect, en tijd.

In de Gemeente waarin ik dien was 40% van het aantal huwelijken gesloten gedurende 1965 en 1966 "gemengd", d.w.z. dat één van beide partijen niet tot onze Kerk behoorde. Het merendeel van deze paren bleef in onze Kerk. Bijna de helft bestaat uit meelopers of weglopers. Sommige vormen voorbeeldige paren. In ieder geval weten deze paren practisch niets van Abraham Kuyper en tegen de tijd dat hun kinderen de catechisatie bijwonen is de "ligging" van de Gemeente totaal anders dan in 1950. Afscheiding en Doleantie zijn geen levende begrippen en de Nederlandse kerkscheuring die men als de "Schilder-controverse" aanduidt zal onbegrepen zijn en onbegrijpelijk blijven. Wie het anders wil, mag boeken schrijven, maar niemand zal ze lezen. Terwijl de Vrouwenvereniging en de paar getrouwen die de Mannenvereniging bijwonen de puntjes nog op de "i" zetten, als ze spreken over doleantie, schoolstrijd en Schilderianen, doen tientallen jongelui belijdenis van hun geloof, die van deze zaken niets weten. Men mag trachten hun deze dingen bij te brengen, maar ze zullen er nooit warm voor lopen en deze historische gebeurtenissen zullen nimmer vormgevend zijn voor hun kerkelijk gedrag. Wel komen zij in dagelijks contact met lieden van kerken en overtuigingen waar de leden van de vrouwenvereniging nog nooit van gehoord hebben. De vraagstellingen van de jongen zijn anders dan de probleemstellingen van de ouden. Het geloof van de jongeren wordt anders beleefd dan het geloof van de ouderen.

Men kan daarover gaan zuchten. Men kan eindeloos de oppervlakkigheid van de huidige Young People's Society vergelijken met de bloeitijd van de J.V. en M.V. Men kan profeteren dat het volk verloren gaat omdat het geen kennis heeft. De dominee kan schreeuwen en de mannenvereniging kan zelfverheerlijkend of in eerlijke bewogenheid het gebrek aan studie aan de kaak stellen. Maar de enige werkelijke vraag is: Wat doet U hieraan?

Er moet dagelijks gebeden worden. En er moet hard gewerkt worden om elkaar in schriftuurlijke zin vast te houden en op te bouwen. Er wordt van de ouderen onder ons een speciale zelf-verloochening gevraagd waar zij nooit op gerekend hadden toen zij naar Canada emigreerden. Zij moeten nu tonen dat zij Christus liefhebben. God eist dat zij nu met profetische kracht, priesterlijke bewogenheid en koninklijke waardigheid spreken en handelen zolang God het hun geeft de Canadese lucht in te ademen. Hiertoe zijn zij naar Canada gekomen, niet "gekomen" maar *gestuurd*. Zullen zij zich nu als "instrumenten der gerechtigheid" aan God beschikbaar stellen, of zullen zij vleselijk blijven zeuren over "de goeie ouwe tijd"? Wij hebben in Canada hele stammen — allemaal getrouwde broers en zusters, allemaal met opgroeiende gezinnen, waarvan de geestelijke kracht en gezondheid te herleiden valt tot een vader en moeder die in oprechtheid de Here dienen. Deze mensen laten elkaar nooit los. Want God heeft *hen* vast met eeuwige armen.

WE MOETEN GOD'S WOORD VAST HOUDEN

Er zit iets moois in het feit dat wij opnieuw begonnen zijn. Toen we pas kwamen zijn we ermee doorgegaan die dingen hoog

(Vervolg op pagina 2)

EEUWFEESTVIERDERS (Vervolg van pag. 1)

moeilijk te vinden country road, en nog anderen aan helemaal geen road, zomaar ergens in de ruimte, en in helemaal geen huis, zomaar een vertimmerd hok.

En van al die onwaarschijnlijke plaatsen begaven de trouwe christenen zich 's zondags naar de kerk. Wat een zeldzaamheid als dat een van een andere denominatie gehuurde kerk was. Meestal werd er in een lokaal van de brandweerkazerne vergaderd, of in een community hall, of in een zaaltje van het YMCA-gebouw of in een lokaliteit van de Vrijmetselaars. De kinderen konden mooi vreemde plaatjes kijken intussen en de babies riepen ook allemaal luide present in de dienst. Het waren diensten om nooit te vergeten. Diensten waar troost en bemoediging werden ontvangen, waar ontroering de harten vervulde, omdat in het vreemde land de dienst des Heren en de gemeenschap der heiligen niet ontbraken; heel anders dan we van huis uit gewend waren, maar zo echt en zo rijk. Amerikaanse predikanten preekten Hollands en pas uit Holland gearriveerde dominees preekten Engels, (ze probeerden het tenminste) en het gaf niets als er vergissingen gemaakt werden, want we moesten allemaal nog veel leren. Denk u de blijdschap van die met zijn Engelse preken worstelende dominee in, die van een van zijn beste leden te horen kreeg, juist op visite, na een blik op de tafel: "Ha dominee, leest u óók de Redders Diggest?" Na die verkrachting van Canada's beroemde maandblad tobde de prediker weer moedig voort.

Die eerste jaren? We zeiden "You are welcome" als het helemaal geen pas gaf, we noemden een avenue bij afkorting "eef" want er stond immers "ave", en als we visite vroegen of ze nog koffie wilden, en deze "Thank you" zeiden, gaven we gewoon geen koffie meer. Drie Canadese dominees deden in een commissievergadering in Grand Rapids al hun best met veel rood in het gelaat zich in het Engels uit te drukken, tot de voorzitter zei: kom, zeggen jullie het maar in het Hollands!

Wie zou in die eerste jaren van een "bijdrage tot het nationale leven van Canada" hebben durven spreken? Weet u nog hoe we ons gedroegen? Hoe we met ons allen beslist opvielen? In wat voor wonderlijke vehikels we rond reden? Als men de immigratie van de Joden uit Babel in Palestina gekend had, zou men van "amechtige lieden" hebben gesproken. Misschien zou men ook gevraagd hebben: wat willen ze eigenlijk?

We kunnen beslist niet zeggen dat al onze mensen naar Canada gekomen zijn om aan het volksleven van dat land bij te dragen. Maar God de Here, die ons met eigen hand hier gebracht heeft, wilde het toch wél zo klaarblijkelijk. Hoe wonderlijk en verrassend heeft Hij ons gezegend.

We mogen dan inderdaad tot de "achterkleinkinderen" behoren op dit eeuwfeest, maar we zijn met onze bijdragen gekomen. Overal in het land kan men onze kerkgebouwen vinden, waarvan vele uit artistiek oogpunt meetellen. Evenzo vindt men wijd verspreid onze christelijke scholen. Hier en daar een christelijke high school, een evangelisatiegebouw, een jeugdhonk of een Educational Centre. Soms vinden Canadese activiteiten plaats in onze gebouwen. De rollen zijn al aardig omgekeerd.

Bovenal begint onze Calvinistische levensovertuiging door te dringen. Wat ons eigen weekblad en tijdschriften als The Guide, Church and Nation, en The Vanguard uitwerken kan niet becijferd worden. Blijkens allerlei Canadese persstemmen en radio- en T.V.-uitzendingen wordt er van ons nota genomen. We staan op dit centennial beslist niet met beschaamde kaken. Maar we realiseren ons wel dat de strijd uiterst fel is en er is geen schijn van kans dat die op de duur minder fel gaat worden. Integendeel.

Terugziende verbazen we ons alleen maar. God heeft grote dingen aan ons gedaan. Hij wil ons in Zijn grote genade hoofd voor hoofd gebruiken.

Bid veel voor het land waarin ge woont; bid dat onze kerken getrouw mogen blijven en dat God ons tot een rijke zegen moge maken, veel rijker dan we zelfs nu kunnen beseffen.

F. Guillaume

BIJ HET OUDER WORDEN (Vervolg van pag. 1)

en heilig te achten die ook vroeger het fundament van ons leven vormden. Nu moet langzamerhand duidelijk worden hoeveel van onze erfenis Schriftuurlijk vast staat. Want, laten we eerlijk zijn, men kon de eerste generatie immigranten alleen aan het scholen bouwen krijgen, omdat zij diep in hun ziel geloofden dat God het van hen eiste. Als iemand met de boodschap kwam van "geen duimbreed gronds waarvan Christus niet zegt 'mijn' ", dan sprak dat aan. Dan raakte dit iets in het binnenste van de immigrant waar hij nooit los van kon komen. De Calvinisten hebben geen scholen gebouwd in Canada omdat zij betere Christenen waren dan de Baptisten die hier al lang woonden, maar omdat zij het klappen van deze zweep kenden. Zij verstonden de taal, want zij hadden die roeping in hun bloed. En toen zijn ze in het geloof begonnen, met een dollar per maand en nu tien of meer per week.

Men behoefde ons niet te leren om twee keer naar de kerk te gaan. Ook dat zat ons in het bloed. Waar men van ver moest komen hield men kerkdienst om half twaalf v.m. en nog eens om twee uur n.m. We namen brood mee, zeiden we eerst; en later zeiden we dat we lunch hadden in de Church. Wij zouden het een groot geestelijk verlies beschouwd hebben om slechts één kerkdienst te houden.

Maar de nieuwe generatie gaat vragen stellen. Wij kijken naar de school die elk jaar uitbreiding vraagt. En we vragen ons soms angstig af of de volgende generatie de offervaardigheid zal hebben om dit vol te houden. En wij zien de Canadese generatie met boten op een trailer achter hun car. Wie een boot gaat kopen moet ook een weekend hebben. We reizen steeds meer op zondag. We hebben al eens koffie gedronken in een restaurant toen het beslist niet anders kon, — al was het dan zondag. En als we naar Oom Peter gaan dan hebben we een picnic onderweg, al lijkt het dan feitelijk geen echte zondag. Maar de jongelui lachten om onze gewetensklachten en we dachten, wel, misschien zijn wij wel te ouderwets.

We merken dat in de traditie niet genoeg kracht is om een nieuwe generatie een bindend voorschrift te geven. We moeten terug naar de Bijbel. De hele zaak van Christelijk onderwijs, Kerk-gaan, Zondagsviering, enzovoorts, vraagt om een hernieuwde bijbelse bezinning.

Maar dat is niet alles. Er zijn predikanten die zeggen dat onze hele opvatting van de Bijbel te letterlijk en te fundamentalistisch is. Er komen stemmen van goed gereformeerde voorgangers die zeggen dat er bijbelse waarheden zijn die wij nog niet gezien hebben en dat er opvattingen onder ons bestaan die geen werkelijke bijbelse fundering hebben.

Het is gemakkelijk en verleidelijk om in de nieuwe situatie een verdedigende houding aan te nemen en de Calvinistische stekels op te zetten. Maar het zal Christus' Kerk niet dienen.

Als de Kerk van de toekomst werkelijk levend zal zijn, dan moeten wij zonder enige reserve naar de boodschap van de Bijbel willen luisteren. En dan moeten we niet te gauw zeggen dat we het allemaal wel weten, want dat is de grootste belemmering om eerlijk te luisteren naar wat God ons te zeggen heeft.

WIJ MOETEN ONZE BROEDERS VINDEN

Er zijn veel Christenen buiten onze kerk. Dat hebben we altijd wel toegegeven, maar het heeft ons nooit van ons stuk gebracht. We krijgen nu een tijd waarin we dit feit niet langer voor kennisgeving kunnen aannemen. We gaan het nu als een *zonde* ervaren dat we van onze broeders gescheiden zijn. Kerkelijke geschillen betekenen minder voor ons dan voor onze vaderen. Het christelijke ideaal van kerkelijke eenheid boeit ons met nieuwe kracht. En wie zal zeggen dat deze geest niet uit God is?

In de komende jaren zal moeten blijken of wij werkelijk Christelijke Kerk in Canada willen zijn, of dat wij slechts gemeenschap willen hebben met stam- en bloedverwanten. Onze bereidheid om niets meer en niets minder dan Kerk van Christus te zijn kan slechts door daden worden getoond. Het is niet genoeg om de bedoelingen vast te leggen op papier.

Ons contact met andere Christenen zal van nu af aan steeds toenemen. Tenzij wij ons welbewust afsluiten. Maar dat zal niemand durven voorstellen. Dan komt het er maar op aan hoe wij dat contact benutten. Er is een soort Evangelisatie die er op uit is "invloed uit te oefenen" op het Canadese leven. Dat kan een erg vleselijke zaak zijn. Men kan er mee bedoelen dat onze vlag geplant moet worden van Halifax tot Vancouver. Dat zou onze ingeboren trots natuurlijk wel goed doen, maar de zaak van Christus zou er niet mee gebaat zijn. Voor Christus moet iedereen zijn eigen vlag strijken. Wij ook.

Het wordt dus een moeilijke tijd waarin we telkens moeten beslissen wat van voorbijgaande waarde is en wat werkelijk belangrijk is. Wat moeten we opgeven en wat moet tot elke prijs bewaard worden.

Het wordt een mooie tijd voor ieder die het Koninkrijk Gods lief heeft. Want dat Koninkrijk overwint de wereld. Ons vertrouwen voor deze Zaak is niet gelegen in een handvol stoere Calvinisten die God naar de Canadese kusten zond. Wij verwachten het niet van de ouden en we hebben onze hoop niet gevestigd op de jonge garde. Maar wij hebben onze hoop gevestigd op Jezus Christus die alle macht heeft in hemel en op aarde.

Andrew Kuyvenhoven

Teleurgesteld op Pinksteren?

Er zijn mensen die, wanneer zij de geschiedenis van de uitstorting van de Heilige Geest lezen, toch enigszins teleurgesteld zijn. Vergelijk nu eens die zondag in Jeruzalem met onze Pinkster-kerkdienst.

Op die dag werden er drieduizend mensen bekeerd. Dit aantal nam daarna nog dagelijks toe. Dat was nog eens Pinksterfeest! En dan al dat enthousiasme. Heel Jeruzalem sprak er over.

Kom daar nu eens om. Op vele kalenders staat Pinksteren niet eens als een christelijke feestdag aangegeven. Deze kerkelijke hoogtijdag telt niet mee. De wereld komt helemaal niet onder de indruk van de expansie van de kerk. Integendeel. Men schudt zijn hoofd over de toekomst van de kerk. Sla er de statistieken maar eens op na om te zien hoe het aantal meelevende kerkleden daalt. "Van het westelijk front geen nieuws", luidt de titel van een boek over de eerste wereldoorlog. Vandaag rapporteerde de wereld: aan het kerkelijke front geen nieuws. Men vindt het tenminste niet de moeite waard om het kerknieuws op de voorpagina te publiceren.

Er staat in de bijbel meer over de Heilige Geest geschreven dan wat er plaats vond op die eerste Pinksterdag. Dat mogen we niet over het hoofd zien!

Eigenlijk is het zo dat het gehele boek van de Handelingen van de Apostelen het werk van de Heilige Geest verslaat. Wanneer het verhaalt over de uitstorting van de Heilige Geest, maar evengoed wanneer er gesproken wordt over de doop van die eenling in een verlaten woestijngebied, de kamerling uit Morenland. Het 'bijzondere' én het 'gewone'; het is allemaal het werk van de Heilige Geest.

Het Nieuwe Testament spreekt meermalen over dat 'onopgemerkte' werk van de Heilige Geest in het leven van de individu. Paulus schrijft in Romeinen dat de Geest onze zwakheden te hulp komt, wanneer wij niet weten wat wij naar behoren zullen bidden. Hij pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. (Rom. 8:26) Het is deze Geest die met onze geest getuigt dat wij kinderen Gods zijn. (Rom. 8:17)

Voor dit gestadige en bijna onopgemerkte werk van de Heilige Geest moeten wij op Pinksteren de Heilige Geest danken!

Het gaat vaak zo onopgemerkt. Men zou dit getuigen van de Geest kunnen vergelijken met de manier waarop een moeder haar kind een versje leert, aldus professor Herman Ridderbos. Eerst neuriet het kind mee, dan zingt het het laatste woord van elke regel en tenslotte kent het kind het hele lied.

Zo zingt de Heilige Geest ons ook het lied voor dat we kinderen Gods zijn. Langzamerhand zingen wij het lied mee.

Deze werkelijkheid valt ons soms ineens weer op. Bijvoorbeeld wanneer wij na enige jaren een bezoek aan het oude vaderland brengen en op zondag in de kerk één van je vroegere kameraden de diakenbank in ziet schuiven. Hij diaken...! Zo'n lieverd was hij vroeger nu bepaald ook niet. Op de achterste bank op de gaanderij staan nog steeds zijn initialen gegrift. Meer dan eens spijbelde hij van de middagdienst en zorgde ervoor tegen het einde van de dienst bij de uitgang present te zijn om van zijn vrienden gewaar te worden waarover de dominee had gepreekt. In geval zijn vader er eens naar mocht vragen.... Nu is hij een meelevend lid. Hij heeft geleidelijk aan ook het lied geleerd. Ondanks zijn kwajongensstreken, de fouten in de opvoeding van zijn ouders en de middelmatige preken van zijn dominee. Deze Geest getuigt met onze geest dat we kinderen Gods zijn.

Op Pinksteren behoeven er waarschijnlijk geen stoelen bij worden gesleept om al de 'buitenstaanders' van een plaats te voorzien. De statistieken wijzen immers uit dat onze werfkracht minimaal is. Daar mogen we het niet bij laten zitten! Toch moeten we op Pinksteren eens even de kerk rondkijken: daar zitten ze — de jongeren en de ouderen — en zingen het lied de Heilige Geest na.

Zonder het getuigenis van de Heilige Geest is zelfs een 'gewone' kerkdienst onmogelijk!

Er is dus beslist wel reden om met Pinksteren in een feeststemming te zijn.

P.T.

Een nieuwe kop en een oude naam

Met de verschijning van ons Centennial Issue komt ons blad uit met een nieuwe kop. Al geruime tijd voldeed de oude kop niet meer. Nu heeft de tekenaar Jerry Klein en nieuw ontwerp voor ons gemaakt. Na lang beraad hebben wij besloten dit ontwerp voor ons blad te gebruiken.

De gedachte die aan de tekening ten grondslag ligt, sprak ons toe. Zij bedoelt te zeggen dat het wereldbegeuren in God's hand is. Alles wat er geschiedt werkt mee aan God's plan. Die wetenschap verder te dragen is de taak van de christelijke pers.

Dit is echter niet de enige verandering. Lange tijd heeft ons blad vastgehouden aan de Nederlandse taal. Gaandeweg slijt het Nederlands onder ons echter uit. Onze kerkdiensten worden grotendeels in de Engelse taal gehouden en onze vergaderingen bedienen zich niet meer van de Nederlandse taal. Daarom zal ook ons blad de Engelse taal meer beginnen te voeren. Deze verandering zal echter niet radikaal worden doorgevoerd. Wij blijven vooralsnog een goed deel in het Nederlands publiceren. Maar vooral met het oog op hen, voor wie het Nederlands een "vreemde" taal is, willen wij bij deze ontwikkeling niet achterblijven.

Door deze veranderingen is er geen reden meer om het Engelse deel streng te scheiden van het Nederlandse, hetgeen onder meer uitkwam in de naam, die wij aan het Engelse deel hebben gegeven, namelijk "Christian Courier". De naam "Calvinist-Contact" leent zich voor beide talen, zodat wij voortaan zullen volstaan met de naam "Calvinist-Contact" voor beide edities te bezigen.

Redactie en Administratie

CALVINIST - CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Assistant Editor: Paul Tameling.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Nederlandse Calvinistische immigranten in Canada

De redactie van ons blad vroeg mij voor dit eeuwfeest-nummer van ons blad iets te schrijven over de betekenis en invloed, die de immigratie van Calvinistische Nederlanders heeft gehad en nog heeft in Canada. Het is zeer verleidelijk ons onderwerp om te draaien en een onderzoek te beginnen naar de invloed die Canada heeft gehad op Nederlandse immigranten van Hervormd-Gereformeerde herkomst. Het is ook waar, dat we t.a.v. dit probleem tenminste wat statistische gegevens hebben. Een zekere Dr. J. J. Mol, "fellow in sociology" van Australië's Nationale Universiteit in Camberra heeft een studie geschreven over de veranderingen in het "religious behaviour" (het "religieuze gedrag") van Nederlandse immigranten. Deze studie maakt deel uit van een hele reeks die zich bezig houdt met problemen van Europese immigranten in Australië. Voor zover ik weet, wordt zulk een systematisch onderzoek nog niet uitgevoerd in Canada.

Dr. Mol, die het religieus gedrag van de immigrant gelijkschakelt met zijn kerkelijk leven, (iets, waarover we nog wel eens een woordje met hem wilden wisselen!) komt tot de konklusie dat in Christchurch in Nieuw Zeeland de immigratie een belangrijke invloed op de immigrant en zijn kerkelijk leven of meeleven heeft. We betreuren het echter, dat Dr. Mol zijn konklusie moest baseren op een tamelijk gebrekkig feitenmateriaal. Van de bijna 400 personen, die ondervraagd werden, waren er slechts een 100-tal Hervormd bij het vertrek uit Nederland en een 40 Gereformeerd. Enige "vreemde" gevallen in kleine getallen hebben grote invloed op de uitkomst van het onderzoek. Hierbij komt nog dat de onderscheiding naar kerken alleen op de klank van de naam af, niet zeer betrouwbaar is.

Maar laten we toch even naar Dr.Mol luisteren. Hij vindt dat in het algemeen de immigratie het kerkelijk meeleven niet bevordert. Hij vond dat de buitenkerkelijkheid toenam met ongeveer 10% of van 15% in Nederland tot 25% in Australië. Vande 400 personen die ondervraagd werden waren er 59 buitenkerkelijk voor hun emigratie naar Nieuw Zeeland en 99 daarna.

Hiertegenover staat dan een groei vanuit de buitenkerkelijkheid in Nederland tot kerkelijkheid in Nieuw Zeeland van **slechts** 5 personen of slechts iets meer dan 1%. Van deze vijf personen gingen twee zich aansluiten bij de Presbyterianen en drie bij andere kerken, maar noch de Rooms Katholieke, noch de Gereformeerde kerk profiteerde van de toename in kerkelijkheid of in "religious affiliation".

Het is waar dat de Gereformeerden er in dit onderzoek zelfs beter afkwamen dan de Rooms Katholieken. De laatst genoemden verloren 14 personen of 9% van hun totale aantal aan de on- of buitenkerkelijkheid, terwijl de Gereformeerden slechts 3 personen kwijtraakten, of 7% van hun totale groep. De zwaarste verliezen werden geleden door de Hervormden: 25 personen of 24% van hun totale getal vielen af. Eerlijkheidshalve moeten we er rekening mee houden dat velen van hen waarschijnlijk van te voren al niet te veel band aan de kerk hadden en misschien alleen in naam nog lid waren.

De vraag, die U natuurlijk stelt is: Hoe zou het hiermee zitten in Canada? Zoals ik reeds opmerkte, we hebben geen speciale cijfers en feiten tot onze beschikking. We kunnen dus alleen maar gissen.

Wel hebben anderen op het terrein van de verhouding tussen immigratie en religie (kerk) onderzoekingen verricht. Een van hen is de bekende socioloog Gerhard Lenski wiens boek over The Religious Factor ik eens in dit blad besproken heb. Lenski is tot de konklusie gekomen bij zijn onderzoekingen in Detroit (dat vlak bij Canada ligt, tegenover Windsor) dat de meeste immigranten gedurende de eerste generatie minder belangstelling vertonen voor godsdienst en kerk, dan latere generaties.

Dit is een merkwaardige gedachte. Deze gaat ook rechtstreeks in tegen wat er leeft aan verwachting en vrees onder ons. Vele van de Nederlandse immigranten van Calvinistische huize in Canada zijn van mening dat het met de eerste generatie nog wel los zal lopen, maar dat de gevaren groter zijn voor de tweede en de daarop volgende generaties.

Het is echter de vraag of dit juist is. We moeten in de sociologie de eerste generatie zo nemen dat ze ook insluit degenen die hier geboren werden van geïmmigreerde ouders. Het lijkt me wel een vaststaand feit (wat ook uit onderzoekingen in de psychiatrie of de geestesziekten blijkt) dat die eerste generatie bloot staat aan vele spanningen. Ouders kunnen zo bezeten raken door het verlangen zich een bestaan en bestaanszekerheid te verwerven, dat ze hun kinderen veronachtzamen of, erger nog, uitbuiten en dit soms nog in de naam van het gezag of zelfs in de naam des Heren. Anderen kunnen de teleurstellingen niet aan. Ze krijgen een hekel aan al wat Hollands is of Hollands heet en voor hen is het soms een uitkomst dat ze de kerk van alles de schuld kunnen geven. Er zijn immigranten geweest die de kerk wilden hervormen om hun eigen teleurstelling in het maatschappelijk leven te sublimeren. Weer anderen leggen zich bij de situatie neer. Ze aanvaarden uiterlijk wat ze innerlijk niet willen accepteren, namelijk dat het hun niet gelukt is hun wens-droom te verwezenlijken. Sommigen leren daardoor het Evangelie beter verstaan. Zij leren voor het eerst in hun leven door de harde teleurstellingen heen dat alleen Jezus rust kan geven. Anderen komen tot wanhoop en dit verklaart waarom immigratie het percentage van de zelfmoord doet stijgen. Weer anderen zoeken naar andere, sterk-emotionele prikkels. Men wil op de één of andere manier ontsnappen aan de teleurstelling en de wanhoop. Dit kan op verschillende manieren. Sommigen raken aan de drank, anderen breken hun huwelijk op en weer anderen komen bij de sekten terecht.

Wie dit alles in ogenschouw neemt, verwondert zich niet over de ontdekkingen van een socioloog als Lenski, die werkte met een groot cijfermateriaal.

Anderzijds denk ik dat onderzoekingen op dit gebied naar de toestand onder de Nederlandse Calvinistische immigranten van de eerste generatie toch wel zullen afwijken van het algemene beeld. Niet dat we onszelf daarvoor een pluim op de hoed mogen steken. Als de percentages gunstiger zouden liggen voor onze immigranten, in Canada, dan kunnen we daarvoor alleen maar dankbaar zijn. Dat God onze mensen in grotere mate dan anderen bewaart voor zelfmoord is genade. Ook deze genade hebben we niet verdiend. Maar meteen komt de vraag op ons af: als we het leven respecteren, blijkt dat dan ook uit de wijze waarop we het leven besteden? Op dit gebied ware er veel meer te noemen, maar we laten dat alles nu verder rusten, want we willen ook spreken over de andere kant van de medaille, namelijk over de invloed die de immigratie van Nederlandse Calvinisten op Canada heeft gehad en nog heeft.

Immigratie is altijd een patroon van wederzijdse beïnvloeding. Zelfs groepen die zich geheel afzijdig houden, zoals de **Hutterites**, worden in hun sub-cultuur bepaald door het Canadese samenlevingspatroon. Sommigen moeten in staat zijn de Engelse taal te gebruiken en in het verdedigen van het eigene moeten de leiders toch steeds weer redenen geven waarom zij het niet op zijn Canadees doen.

Neem de oerdegelijke Nederlandse huismoeder, die met grote zelfverzekerdheid verklaart dat ze blijft koken op de beproefde Nederlandse manier (al kan dat nog weer van alles zijn, van Fries tot Limburgs toe). Ook deze immigrante ondergaat de invloed van het land waar ze woont. Al zou ze alleen maar zeggen dat ze niets op heeft met al die Canadese lif-lafjes en dat je de Canadese radioprogramma's van haar wel gestolen kunt krijgen, dan zet ze zich zelfs hierin toch af tegen de algemene stroming van de Canadese kultuur. Ze praat over zaken waarover ze in haar goede, oude Vaderland nimmer gerept zou hebben.

Nu is Canada een echt immigrantenland. In de statistieken van het jaar 1960 is berekend dat Canada toen een totale bevolking had van 17.814.000, waarvan slechts 14.802.000 in Canada geboren waren en 3.012.000 in andere landen. Meer dan een zesde deel der bevolking behoorde derhalve tot de kategorie van immigranten van de eerste generatie.

Van deze drie miljoen nieuwe inwoners van Canada maken de Nederlandse immigranten weer slechts een klein gedeelte uit. We moeten hier echter rekening houden met het feit dat het Canadese bureau van de statistiek een andere wijze van berekenen heeft dan de Nederlandse autoriteiten. Volgens de laatstgenoemden zijn er na de oorlog ongeveer 155.000 Nederlandse immigranten Canada binnengekomen. Volgens de Canadese gegevens ligt dit aantal aanmerkelijk hoger. Dit komt waarschijnlijk omdat het Canadese bureau ook de kinderen die in Canada geboren worden uit geïmmigreerde ouders rekent bij de eerste generatie van immigranten. Van deze 155.000 zijn dan ongeveer weer een derde gedeelte Hervormd of Gereformeerd, dus ongeveer een 50.000. Deze 50.000 behoren weer tot verschillende kerken. De grootste is wel de Christian Reformed Church, die volgens het nieuwste jaarboekje thans bijna 65.000 leden heeft in Canada. Volgens de Nederlandse autoriteiten zouden ruim 40.000 van deze leden van de Christian Reformed Church hier in Canada geboren zijn (wat mij wel wat te hoog lijkt).

In ieder geval is het wel duidelijk dat wanneer we de invloed van de geïmmigreerde Nederlanders van orthodox-protestantse belijdenis op de Canadese samenleving bestuderen, we te maken hebben met een groep die de 100.000 nog niet haalt tegenover een totale bevolking van 18 miljoen.

* * *

Heeft Canada er wel iets van gemerkt dat Nederlandse Calvinisten zich in dit wijde land hebben gevestigd?

Politiek gesproken zou men over het algemeen deze invloed bijna kunnen vergeten, ware het niet dat kleine groepen dikwijls de balans doen doorslaan. In de Verenigde Staten ging de "ethnic vote" meestal naar de Demokraten. Maar de leden van de Christian Reformed Church in de U.S.A. stemmen meestal voor de Republikeinen. Ook in Canada, lijkt het mij, kan men niet altijd zeker zijn van de stem van de Calvinistische immigranten, al zal er wel een duidelijke voorkeur zijn voor de **Progressive Conservatives.**

Maar dit betreft alles slechts één aspect van de aanwezigheid van de Nederlandse Calvinistische immigrant in Canada.

Merkt Canada er wat van? Zeker, men ziet ons **kerken bouwen.** Gelukkig bouwen we tegenwoordig zeer aanvaardbare kerken. De Nederlandse immigrant geeft over het algemeen blijk van waardering voor de bouwkunst. De kerken mogen sober zijn, toch kan men over het algemeen niet zeggen dat de Calvinisten van Nederlandse afkomst alleen hun eigen gewelfde huizen bouwen. Men wil een kerk en voor het kerkgebouw wil men offeren.

Maar wat gebeurt er als het gebouw er eenmaal staat? Hoe aktief zijn we om door het kerkgebouw de kerk te bouwen, bijv. in de evangelisatie? Op dit punt zijn we traag geweest. We wilden de kat wel eens uit de boom kijken. Hoe moet dat hier? Kenden we de taal wel genoeg?

Het komt mij heel waarschijnlijk voor, dat ook in Canada meer Nederlanders van orthodox-protestanse huize voor de kerk verloren gingen, dan dat buitenkerkelijke Nederlanders door de immigratie hun weg vonden tot één van de Hervormde of Gereformeerde kerken, die we in Canada hebben gebouwd.

Ook in ander opzicht hebben we niet veel invloed gehad. We hebben ons niet kerkelijk verenigd onderling in zover als dit mogelijk was en daardoor hebben we Canada een jammerlijk beeld gegeven van de Nederlandse verdeeldheid. We hebben nauwgezet alle kerkjes overgebracht. We hebben hun aantal zelfs vermeerderd. En met het zoeken naar Canadees Calvinistisch kontakt hebben we ons niet te druk gemaakt. Hebben we wel echt geprobeerd? Gelukkig, er zijn tekenen van verandering. Ik vermeld hier alleen de konferenties die de laatste tijd in Ontario worden gehouden voor predikanten van Presbyteriaanse en Hervormde of Gereformeerde kerken.

Daarnaast hebben we zeker ook betekenis voor de Canadese samenleving door **onze scholen.** De inspanning die men zich in onze kringen voor het onderwijs getroost, hebben niet nagelaten de aandacht te trekken van de Canadese samenleving. Zeker, velen hebben zich er aan geëergerd. Maar er zijn er ook, vooral ook in Canadese school- en regeringskringen, die zich wat zorgen maken en zich beginnen af te vragen of die "public protestant Christian school" niet het slachtoffer is van een verouderde wetgeving en van ongeoorloofde discriminatie. Waarom de Roomsen wel en de positieve Protestanten niet ge-

(Vervolg op pag. 7.)

15e CONVENTIE C.L.A.C.

Op zaterdag 29 april jl. hield de Christian Labour Association of Canada haar 15e Conventie in Toronto.

De avond daarvoor was een banquet georganiseerd waaraan plm. 350 gasten deelnamen en waar Rev. H. A. Venema gesproken heeft. Deze avond, die een zeer geanimeerd karakter droeg, werd opgeluisterd door een "play" van de students van de Toronto Christian High School.

De vergadering van zaterdag 29 april, die onder leiding stond van de C.L.A.C. president, Mr. H. Kuntz, hield zich in de morgen bezig met huishoudelijke zaken. Bestuursverkiezingen vonden plaats en een budget werd gepresenteerd van $77.500,00. Het budget van 1966 was groot $55.000,00, terwijl men $50.327,37 in werkelijkheid ontvangen had. Het bestuur had echter vertrouwen, dat in 1967 een budget van ruim $25.000 meer, verantwoord was, welk vertrouwen door de vergadering werd gedeeld in de aanneming van dit budget.

De middagvergadering werd ingeleid door Mr. Kuntz met een kort overzicht omtrent de vooruitzichten van de organisatie. Met zijn tegenwoordige locals is de C.L.A.C. een mooie kleine organisatie, die echter steeds bedreigd wordt door een groot aantal neutrale organisaties. Tenzij vrijheid van organisatie wordt gegarandeerd, is het echter beter op te houden met het praten over een Christelijke organisatie, aldus Mr. Kuntz.

Mrs. Vandezande, sprekend namens de vrouwen, bood een enveloppe met inhoud aan als geschenk voor de 15-jarige. Het geld was bestemd voor kantoormateriaal en/of voor een eerste steen voor een mogelijk C.L.A.C.-gebouw.

Mr. Curry sprak namens de Ontario Minister van Labour en Dr. Hart namens de A.R.S.S. Een telegram was ontvangen van de Ontario Alliance of Christian Schools.

Dr. H. Evan Runner, professor in Calvin College, hield vervolgens een rede over "Can Canada tolerate the C.L.A.C.?"

Wat de C.L.A.C., aldus Dr. Runner, in deze vijftien jaar heeft bewerkstelligd is indrukwekkend niet omdat wijzelf zoveel hebben gepresteerd, maar omdat Gods genade in en door ons heeft gewerkt. Want de C.L.A.C. is maar niet een andere union naast de anderen, het is iets van wat de apostel Paulus schrijft aan de kerk te Epheze: "Onze worsteling is niet tegen vlees en bloed, zij is tegen organisaties en krachten die geestelijk zijn". Dit is wat de C.L.A.C. onderscheidt van andere groeperingen.

Niettemin ontmoet ook de C.L.A.C. mensen, gewone mensen. Geen engelen, ook geen duivels, maar mensen. Alleen, deze mensen hebben zich gegeven aan een doel. Zij zijn er aan verknocht, juist zoals de organisatoren van de C.L.A.C. aan hun overtuiging verknocht zijn. De ontmoeting van de C.L.A.C. met de wereld om zich heen is dus wel een ontmoeting met mensen, maar daarachter liggen de overtuigingen. De mensen van de C.L.A.C. behoren thuis in de rij van degenen die in Hebreeen 11 genoemd worden, geen "geloofshelden", maar mensen die in gehoorzaamheid voor het Woord buigen. Dat geloof, aldus Dr. Runner, is het hart van Gods verbond met de mensen. Ons werk zal slechts effectief zijn als we wandelen met God. Maar dat betekent strijd, bittere strijd, hetgeen in de afgelopen vijftien jaar duidelijk aan het licht getreden is.

In zeven punten schetste Dr. Runner vervolgens de genadige voorziening Gods in de vooruitgang die de C.L.A.C. in de afgelopen 15 jaar heeft gezien. De C.L.A.C. heeft de arbeider — en ons allen — doen zien wat de betekenis is van het Koninkrijk Gods in ons leven. Dit is een doorbraak. Dit betekende voor de arbeider risico van het verlies van levenszekerheden in het weigeren van dingen die hij om Christus' wil laten moest. Dat is een heel ding voor de arbeider, die zich dagelijks geconfronteerd ziet met een samenbundeling van humanistische gedachten en praktijken.

De strijd is niet gestreden. Hij is in feite juist begonnen. Veler ogen zijn op de C.L.A.C. gericht. Moge God U trouw en sterk maken als U de toekomst tegen gaat, aldus Dr. Runner.

RESOLUTIES
aangenomen door de 15e Conventie van de Christian Labour Association of Canada

Whereas the Christian Labour Association of Canada is a lawfully constituted trade union having locals in the Provinces of Ontario, Alberta and British Columbia certified by the Labour Boards of those Provinces as the recognized representative in various industries;

And whereas the organizing activities of the CLAC are continually expanding, resulting in a large number of certification orders in the said Provinces;

And whereas attempts are being made by construction and other trade unions affiliated with the Canadian Labour Congress to restrict and prevent the exercise by the CLAC and its locals of their lawful freedoms and activities under the law;

And whereas it appears that the laws in Canada and its Provinces are inadequate to protect *Christian* trade union activities, but instead allow certain forms of *discrimination* interfering with those activities and the abuse of trade-union power to the detriment of our national well-being and of the civil rights and freedoms of all Canadians.

RESOLVED

by the delegates and members assembled at the Fifteenth Annual Convention of the Christian Labour Association of Canada on April the 29th, 1967, in Toronto.

1. That all Provincial Governments in Canada take such action as is necessary to ensure full force, effect and validity to the certificates they have granted the CLAC to represent employees and further their legitimate aims.

2. That the legislatures of the Provinces of Canada enact legislation

a) prohibiting the insertion in any agreement of a provision requiring as a condition of employment membership in or financial or other support of a particular trade union;

b) prohibiting a company or a trade union from seeking to influence another company in the choice of its employees or influence those employees in the choice of their trade union;

c) prohibiting any person or trade union from taking or threatening to take any action designed to induce a company to replace its employees with persons who are members of a trade union other than the recognized trade union;

d) prohibiting a trade union from taking any action or entering into any agreement designed to induce that a company refrain from contracting with or continuing to contract with another company because its employees are represented by another trade union or by no trade union.

RESOLVED

by the delegates and members assembled at the Fifteenth Annual Convention of the Christian Labour Association of Canada on April the 29th, 1967, in Toronto.

The Christian Labour Association of Canada notes with approval the recognition given by the Government of Canada in *Bill C-170* (*Public Service Staff Relations Act*) to the civil right of association by granting to civil servants the benefits and protections of the freedom to organize.

The Christian Labour Association of Canada regrets the omission from *Bill C-170* of a section declaring unlawful any provision in a collective agreement compelling employees to maintain their union membership in or their financial support of a particular union, as a condition of employment.

The Christian Labour Association of Canada urges the Government of Canada to introduce forthwith legislation recognizing the principles of free organization and association and abolishing all forms of coercion and discrimination interfering with the civil rights and freedoms guaranteed by the *Canadian Bill of Rights* and the United Nations' *Universal Declaration of Human Rights*.

Kerkdiensten Radio Nederland Wereldomroep

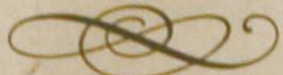
VERANDERING VAN GOLFLENGTE

Sinds korte tijd is de golflengte van de kerkdiensten veranderd. De diensten worden nu uitgezonden op de 19 en 25 meterband, in plaats van op de 31 en 49 meterband.

Een Erfprins van Oranje

De pasgeboren prins kreeg de namen: Prins Willem, Alexander, Claus, George, Ferdinand, Prins der Nederlanden, Prins van Oranje, met als roepnaam Alexander.

De spanning is gebroken.

Nederland heeft zijn jonge erfprins.

Sinds 1890 is Nederland geregeerd door vrouwen, successievelijk Koningin-regentes Emma, Koningin Wilhelmina en Koningin Juliana. En blijft haar leven gespaard, dan kan de jonge moeder van thans later de Koningin zijn.

Sinds 1851 is in het Huis van Oranje geen mannelijke nakomeling geboren. Deze laatste prins, Alexander, stierf reeds in 1884, toen Wilhelmina nog slechts 4 jaar oud was. De oudste zoon van Koning Willem III, ook Willem geheten, stierf in 1879, de tweede, Maurits Alexander, was slechts 7 jaar geworden en al in 1850 overleden.

Prins Claus, die zichzelf een gelukkige vader noemde, sprak zo net (vrijdag 28 april, 's namiddags 1 uur) voor de televisie en de radio. De prins noemde de gezondheidstoestand van prinses Beatrix (de bevalling geschiedde operatief) en van zijn zoon voortreffelijk. Het prinsje werd donderdag 27 april, 's avonds drie minuten voor acht geboren en woog bijna acht Hollandse ponden.

Aangezien de geboorte lang uitbleef, werd zelfs rekening gehouden met een tweeling. Burgemeester De Ranitz van Utrecht vertelde zelfs, dat er een dubbele geboorteacte klaar lag. Koningin Juliana en prins Bernhard waren juist de laatste dagen bijzonder in beslag genomen door een vierdaags staatsie-bezoek van de Koning en de Koningin van Nepal. Toen echter de t.v. tegen ongeveer zeven uur mededeelde en liet zien, dat Koningin Juliana bij het Academisch Ziekenhuis te Utrecht aankwam, bleef een ieder voor zijn toestel zitten in de verwachting, dat het grote nieuws nu spoedig kon komen. Het publiek stroomde de straat op in de richting van het ziekenhuis en bleef daar, ook na de aankondiging, nog lang bijeen. In sommige steden, b.v. Groningen, werd op de Grote Markt uitbundig feest gevierd.

Prins Bernhard en de prinsessen Margriet en Christine kregen een extra telefoontje in het Amstelhotel te Amsterdam, tijdens een diner aangeboden door de Koning van Nepal.

Minister-president De Jong liet een korte tijd later zijn lekkere hapjes in de steek om namens het volk van alle Rijksdelen de vreugde bij de geboorte van de jonge prins te vertolken en de gelukwensen aan te bieden aan de ouders en groot-ouders. Ook een zuster van Prins Claus schonk op dezelfde dag het leven aan een zoon.

Journalisten uit vele hoeken van de wereld hebben wekenlang de wacht betrokken, eerst op de Lage Vuurse, dicht bij het kasteel Drakensteyn, daarna in een legertent, nabij het Academisch Ziekenhuis te Utrecht. De buitenlandse persmensen hebben nu, beter dan bij het huwelijk van prins Claus en prinses Beatrix, de spontane vreugde van het Nederlandse volk kunnen ervaren. Wanklanken bleven dit keer gelukkig uit.

Behalve het meeleven met het Koninklijk Huis, voelt bijna een ieder aan, dat deze geboorte een verdere strekking heeft. Zelfs "Het Vrije Volk" schreef:

"De geboorte van dit kind opent het vooruitzicht van het voortbestaan van ons vorstenhuis in een afzienbare toekomst. En daarom is dit een zeer bijzondere dag. Zonder het Huis van Oranje zouden wij onze monarchie geen lang leven achten. De tijd is voorbij dat men Koninkrijken opricht. Wie nu een staat grondvest, komt bij de republikeinse staatsvorm terecht. Want koningen worden niet gemaakt en niet (meer) gekozen ... In onze monarchie vinden wij wat terug van die geschiedenis. Daarom betekent de monarchie die in Nederland de ontwikkeling van de democratie niet heeft verhinderd, een stuk continuïteit waarop wij zuinig moeten zijn."

Dit klinkt heel anders dan uit de mond van vroegere socialisten. Pieter Jelle Troelstra zei: "de Koningin is ons het herrieschoppen niet waard".

De nu tachtigjarige Dr. Drees boog in de jaren voor de tweede wereldoorlog de lijn om en is een der trouwe adviseurs van de Koningin.

Trouwens, de praktijk van de republikeinen is nu niet dermate gunstig, dat men op die staatsvorm bijzonder gebrand moet zijn. In Frankrijk varieert het van chaos en bestuursonmacht tot een zekere vorm van autocratie, zoals thans onder president De Gaulle. In Italië is het onrust en staking, wat de klok slaat. Dan behoeft men nog niet eens te spreken van de corruptie, machtsstrijd en vriendjespolitiek in de Zuidamerikaanse landen.

Het is dan ook maar een klein groepje, dat in Nederland onder de huidige omstandigheden voor een republiek is.

Daarbij mag met grote dankbaarheid worden geconstateerd, dat onze vrouwelijke vorstinnen voortreffelijk hun taak vervullen. Koningin Emma, zelf een Duitse, voerde aan het Hof het gebruik van de Nederlandse taal in, Koningin Wilhelmina was een constitutionele vorstin van groot formaat en Koningin Juliana weet op moderne wijze het koningschap voor onze tijd te doen functioneren.

In mei komt zij en Prins Bernhard naar Canada, naar de tentoonstelling te Montreal, maar ook naar plaatsen waar Nederlanders en oud-Nederlanders wonen. Tot zelfs in Vancouver.

Wij hopen, dat zij nog een plaatsje in uw hart heeft. Zij is het ten volle waard.

Cn.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(16)

"Ik herinner het mij. Ik ben me hier bewust van geworden, dat de enige mogelijkheid tot redding uit de diaspora gevonden moet worden in een eensgezind streven naar een "eigen thuis" voor alle Joden, die dat wensen en accepteren moeten, omdat ze geen andere keus hebben."

"Maar u kiest Amerika. Dat kàn nu nog," zei hij met lichte spot in zijn stem.

"Je verwijt me dat, ik voel het."

"Er zullen er velen zijn die hun oud veracht zwerverspak weer aantrekken, omdat ze ... geen geloof ... in iets beters hebben."

"Ik ben wel van plan de opbouw van Israël, zoals Mr. Weitzman zich die voorstelt, te volgen."

"Op een afstand, van de televisie en de film," zei hij bitter.

"Je vindt me niet coulant ... je veracht me dat ik de strijd niet meestrijd."

"Ja, iets van die aard voel ik in uw houding."

Ze kreeg een kleur en zweeg.

Hij haalde diep adem en zei plotseling: "Waarom richtte u mijn aandacht op Amerika?"

De Amerikaanse stond op. Ze trok nerveus haar handschoenen aan. "Ik meen ... dat je daar op je plaats zult zijn. We hebben een uitgebreide vriendenkring; we zullen je kunnen helpen."

"Het zal bovendien uw aanzien verhogen, als u één der wonderbaarlijk ontkomenen kunt tonen. Een armetierige stakker uit een klein land, die zijn skelet door de mazen van het net heeft gedrongen."

Ze rukte haar handschoenen uit en smeet ze op de grond. "Ik wil niet," zei ze bevend van opwinding, "dat je zo over me spreekt," en toen hij zich af wilde keren, greep ze hem bij beide schouders vast.

"Ami, je moet luisteren en me geloven. Ik wens geen vertoning uit ijdelheid. Begrijp toch, dat ik mijn voorstel alleen deed om jouw bij me te hebben."

"Vergeef me, dat ik u boos maakte, maar u zult veel zwervers mee kunnen krijgen."

Ze liet hem los en zei: "Zeg het me eerlijk, alsjeblieft, had je ... heb je een meisje ... ergens?"

Hij zuchtte en richtte nu zijn volle blik op haar. Er was iets vreemds in haar ogen, iets dat hem door merg en been drong.

"Nee," zei hij met enige aarzeling.

"Wil je het bevestigen en me duidelijk zeggen: "Nee, Mirjam?"

Er trok een glimlach over zijn gezicht en hij greep haar hand. "Nee, Mirjam."

Ze deed een stap naar hem toe en zei eenvoudig: "Ik houd van je, Ami, van de eerste minuut af dat ik je zag."

Hij maakte zijn hand los. Ze zag er heel anders uit dan de eerste keer. Ze was slank en tenger en een handbreedte kleiner dan hij. Hij had een veel rijziger figuur in zijn gedachten gehad. Een vrouw die hem als een moeder omarmde en zijn hoofd aan haar schouder had getrokken. En die iets gezegd had, over het oude, beproefde volk. Was dit meisje dezelfde? Dit meisje, dat zich onbevangen tegen hem uitsprak, dat zo maar zei: "Ik houd van je, van de eerste minuut af, dat ik je zag?"

Mr. Weitzman kwam in zijn gedachten en hij voelde dat hij gloeide. Hij had haar, de Amerikaanse, niet aan Mr. Weitzman gegund. Waarom niet? En de Amerikaanse, dat was zij, die voor hem stond. Ranke enkels in roomkleurige sandalen, licht gebruinde handen, die nerveus over elkaar streken, de kleur van de rossige halshuid, afstekend tegen de zachtrode teint van het zomerjurkje.

Deze Amerikaanse was voor hem: "Mirjam."

Hij slikte en zei met trillende stem: "Mirjam, ik ben een arme Jood en niet in aanzien. Ik verlang, ja, ik heb heimwee naar mijn simpele familie. Mijn vader met zijn grote, goedige ogen als van een kind. Mijn moeder ... je kunt je dat niet voorstellen, hoe arm, hoe klein, maar ook ... hoe goed en zorgzaam ze was. Ze deed de laatste tijd toen we nog bij elkaar waren, zoveel kleine huiselijke dingen verkeerd. Ze voelde dat we ondergingen, ook al sprak mijn vertrouwende vader dit tegen. En de kiftende zusters ... ze berispten mij, ze strikten mijn das, ze haalden een borstel door mijn ruige haar. En ik mopperde ... maar we hielden zoveel van elkaar. Dat leven ... och Mirjam, geloof me, naar dat leven verlang ik terug. En in dàt leven zul jij nooit passen. Al ...," hij haperde ..., "al zou ik van je houden, dan zou ik het mezelf verbieden."

"Ami, ik weet beter dan jij, dat we bij elkander horen."

Hij sloeg zijn armen om haar heen en zoende haar op haar voorhoofd, haar wangen en haar mond. De druk van haar lichaam tegen het zijne bracht hem in vervoering. "Ik voel je tegen me aan, Mirjam, ik ben gelukkig," fluisterde hij.

Plotseling was het of hij verstijfde. Hij trok zijn armen terug en trad achteruit. Met een verbijsterde blik stamelde hij: "Dit had ... niet mogen gebeuren. Vergeef me, Mirjam. Ik smeek je ... vraag me ... nooit rekenschap ... van dit ..."

Voor ze een woord kon uitbrengen, was hij verdwenen en hoorde ze de buitendeur dichtslaan.

Ze had een dodelijk verlaten gevoel over zich. Hij had haar omarmd, hij had innige woorden gezegd en haar met een warme stem bij haar naam genoemd. En plotseling had hij haar van zich afgestoten.

"Vraag me nooit rekenschap," had hij gezegd.

En nu ... nu was hij weg. En hij zou wegblijven, natuurlijk, hij zou haar nooit meer willen zien.

"Maar mijn God, waarom niet?" fluisterde ze wanhopig.

"Ik ben een arme Jood. Ik verlang naar mijn simpele familie ..." klonk het in haar na.

Ze zakte op een stoel neer en barstte in snikken uit.

De deur ging zachtjes open, ze schrok en wilde opstaan.

"Blijf gerust zitten," zei mevrouw Grabe, die binnentrad. "Ik begrijp uw verdriet zo goed. Wij ... u en ik en nog vele anderen doen ons best en wat oogsten we? Ondank, ontrouw. Noch u, die uw geld en tijd geeft, noch ik, die nota bene twee van die zwervers verzorg, genieten ook maar de minste waardering. Ik hoop niet dat die jongen het hart heeft gehad, u te beledigen. Dat zou ik eerder van die Fransman verwachten. Die mijnheer is vannacht niet op zijn kamer geweest. Het bed was onbeslapen. Waar zit zo'n vent, vraag ik me af. 't Zou me niets verwonderen als die Algerijn weer opgedoken was. U hebt zeker gehoord dat hij misbruik maakte van het vertrouwen van professor Walther? Hij kon niet van die dochter afblijven! Ik vraag u: de dòchter! Als het het dienstmeisje nu nog was geweest ... 't Is me een samenraapsel wat we hier hebben."

Mirjam halde diep adem en zei: "We zijn toch allen Joden ... dat ... dat ... moeten we, geloof ik, altijd bedenken ..." Ze wou spreken over de miljoenen opgejaagde, verwrongen desperado's. Tweeduizend jaar in de diaspora ...

Ze wou het wel uitschreeuwen, maar haar stem weigerde.

Moeizaam stond ze op.

"Weet u wat het is," zei de doktersvrouw met nadruk, "u en ik zijn te goed! We moesten ons er niet mee bemoeien. Maar ... och ja, wat doet een mens soms al niet ..."

* * *

Ontmoedigd en verontrust door de tegenspoed van de geallieerden, kostte het de mensen grote moeite de oude draad weer op te vatten en geregeld aan het werk te gaan.

Bij Amos was de lust al heel gering. De ontwikkeling van het contact met de Amerikaanse zat hem zó dwars, dat hij heet en koud tegelijk werd als hij aan de laatste ontmoeting dacht. Wat kon er in haar zijn gevaren, dat zij hem zo ontwapenend eerlijk haar liefde had getuigd? Waarom had ze hem verkoren boven Mr. Weitzman, die veel meer presteerde en van een voorname familie was? Bovendien kende ze hem door en door. Ze was immers nog heel jong geweest toen ze in Zwitserland strandde en kennis met hem maakte. Mevrouw Grabe had verteld, dat Mr. Weitzman helemaal van streek was geweest, bij het uitbreken van de oorlog. Vooral toen hij er getuige van werd, hoe vreselijk zijn volksgenoten werden vervolgd.

De Amerikaanse had al heel gauw initiatieven voor de hulpverlening genomen. Iedereen had sceptisch tegenover haar enthousiasme gestaan. Eigenlijk had ze Mr. Weitzman er met de haren bijgesleept en met hem samen was het ontvluchtingswerk op gang gekomen. Ze moest onmetelijk rijk zijn en haar vader was een bekend filantroop. De grote banken financierden met genoegen de grote bedragen die de organisatie voor ontvluchting uit de kampen nodig had.

De Amerikaanse stond in hoog aanzien door haar nuchtere daadkracht en toen Mr. Weitzman eenmaal op gang was, bleek de samenwerking voortreffelijk.

Dat onder zulke omstandigheden de liefde in een van beiden of in alle twee zou zijn opgebloeid, leek haast vanzelfsprekend, maar dat je op het eerste gezicht van een berooid, overspannen skelet ging houden, was niet te geloven.

Ze vergiste zich natuurlijk. Het zou best te begrijpen zijn, als ze op weg was zenuwziek te worden. Het tergend lange wachten op de uitkomst maakte iedereen nerveus.

Het luchtte hem op dat hij deze gedachte zonder bezwaar kon aanvaarden. Ze zou haar rust en zekerheid op den duur herwinnen en zich dan nauwelijks herinneren wat er gebeurd was. Ook hij zou langzamerhand dat ellendige gevoel wel kwijtraken, van nooit meer te mogen hopen, haar weer in zijn armen te houden.

Ja, van die zinloze gedachte moest hij af! Kon hij het maar eens aan iemand vertellen en zo gewoon zeggen: Mirjam heeft me van 't begin af aan liefgehad en ik wist ook dadelijk dat ik van haar hield. Als de oorlog voorbij is, gaan we trouwen.

Toen hij dit een paar malen gefluisterd had, barstte hij in lachen uit. Hij werd bij de dag gekker; als de geallieerden niet gauw opschoten, werd de hele kolonie hier krankzinnig.

Na enkele weken had hij zichzelf weer in bedwang en meende hij zijn toekomst duidelijk voor zich te zien. De Amerikaanse was in de war geweest en daar was een belachelijk incident uit voortgevloeid.

(Wordt vervolgd.)

The Lord gladdened our hearts with the birth of another daughter

Her name

JOYCE GRACE

born April 28, 1967.

A sister for
Jannette - Evangeline,
Ida - Elizabeth,
Casper - David.

Parents —
Harry & Jane VanGurp.

R.R. 1,
Belmont, Ont.

With gratitude unto the Lord we joyfully announce the arrival of our son

NICHOLAS MARTIN

A five-month-old brother for
Jacqueline, Diane,
Heather, Anne
and Billy.

Mr. and Mrs. Wm. N. Veenhof.

R.R. 1, Jarvis, Ont.
April 29, 1967.

With thankful hearts we announce the birth of our first daughter:

RENEE JOY

A sister for
Henry.
Albert.
Alan.

John & Willy Janssen.

April 30, 1967.
R.R. 2, Wellandport, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the arrival of our son

CLIFFORD ALBERT

A brother for Harvey, Peter and Joanne.

Clarence and Clara Bootsma.

192 Seneca Ave.,
Hamilton, Ont.

May 1st, 1967.

With thanks to our Lord and Creator, we joyfully announce the birth of our daughter

INGRID LORRAINE

Eize & Koosje Kuipers,
nee Kooistra.

A sister for Peter,
Hank,
Paul.

May 3, 1967.

Picton (Nova Scotia),
New Road.

Mr. and Mrs. George Bandringa, 11th Ave., Haney, B.C. are pleased to announce the forthcoming marriage of their youngest daughter

ANNE ALBERTA

to

CONST. MARINUS VAN HERK

eldest son of Mr. and Mrs. C. Van Herk of Port Alberni, B.C.

The groom elect is with the R.C.M.P. Det. in Colonsay, Sask.

The wedding will take place D.V. Saturday, May 27 at 4:00 P.M. in the Chr. Ref. Church, Haney, B.C. with Rev. J. W. Jongsma officiating.

On May 1, 1967 the Lord took unto Himself our beloved husband, father and grandfather

JACOB NOORDHOF,

at the age of 74 years.

Thamesville, Ont.:
Mrs. Jacob Noordhof—
Hoekstra.
Mr. Thomas Noordhof.
Miss Clara Noordhof.

Chatham, Ont.:
Walter and
Wilhelmina
Blokker—Noordhof.
Miss Gertrude
Noordhof.

Brampton, Ont.:
Marinus and Rena
Mol—Noordhof.
And 8 grandchildren.

Lord's Day 1 was his testimony.

Mr. and Mrs. Henry William Veldboom are pleased to announce the forthcoming marriage of their eldest daughter

JANTINA

to

Mr. JOHN WILLIAM DE VRIES

son of Mr. and Mrs. Pieter De Vries of Sherkston, Ont.

De wedding will take place, D.V. on Saturday, June 3, 1967 at 3:30 p.m. in the Christian Reformed Church, Brockville, Ontario.

The service will be performed by the Rev. J. D. Pereboom.

Future address: 845 Worden S.E., Grand Rapids, Mich.

Op 17 mei 1967 hopen wij met onze ouders en grootouders

RUTH VAN HELL

en

ALBERTHA VAN HELL—
KRAAY

de dag te herdenken dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen nog lang mag sparen is onze wens.

Hun dankbare kinderen:

Wouter,
Steve en Diny,
Picture Butte, Alta.
Tony en Gerrie,
Dunnville, Ont.
Jan en Janny,
Wellandport, Ont.
Ad en Jean,
Pincher Creek, Alta.
Roger en Eva,
Fort McMurray, Alta.
en 21 kleinkinderen.

Picture Butte, Alberta.

1922 — 1967

On May 18 the Lord willing, we hope to celebrate with our parents and grandparents

RALPH DE VRIES

and

HENDRIK DE VRIES—
SIKKEMA

their 45th wedding anniversary.

Their thankful children and grandchildren:

Jan Slump,
Steintje Slump—de Vries,
Argentina.

Piet Wientjes,
Alice Wientjes—de Vries,
Ralph - Brigitte,
John - Pat.
Eddy.
Brampton.

Abel de Vries,
Akke de Vries—Siderius,
Jennefer, Ralph, Rita,
Christina,Jane,
Margaret-Ann,
Brampton.

Evert de Vries,
Agnes de Vries—van Zwol,
Rita - Henry,
Brampton.

George Siderius,
Francis Siderius—de Vries,
John Kenneth,
Georgetown.

John de Vries,
Diane de Vries—Kroeze,
Caroline, Jacob Allen,
Debora Ann,
Georgetown.

Reception May 18, 8 o'clock P.M., Second Chr. Ref. Church Hall.

With the Lord's blessing we were able to celebrate on the 29th of April with our parents and grandparents

Mr. and Mrs. WM. KLEEFMAN

their 40th wedding anniversary.

May the Lord spare and bless them for many more years to come, is the wish of their children.

Mr. and Mrs. Fred Datema,
Corey, Gertrude.
Sarnia.

Mr. and Mrs. John Tinker,
Bert, Bill.
Forest.

Mr. and Mrs. Harry Kleefman,
Mount Brydges.

Mr. and Mrs. Arend Nywening,
John, Albert.
Melbourne.

and 12 grandchildren.

With thanks to the Lord we hope to celebrate on May 11, 1967 the fortieth wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

GEORGE VANDERVEEN

and

MARTHA VANDERVEEN—SMIT

May the Lord spare them and to their trust in the years to come.

Breslau:
B. VanderVeen.
S. VanderVeen—Sytsma.
Annette.
George.
Mary Jane.
Johnny.
Michael.

St. Thomas:
C. VanderVeen.
K. VanderVeen—Jouwsma.
George.
Gerben.

36 Amos Street,
Waterloo, Ont.

Op 7 mei 1967 mochten wij met onze geliefde ouders en grootouders

MENNO NORDER

en

KLAASIEN NORDER—KIEL

hun 40-jarige echtvereniging gedenken.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkander en voor ons allen mag sparen, is de wens van hun liefhebbende kinderen en kleinkinderen.

Winchester, Ontario:
Hilbert en Corrie Stel,
geb. Norder.

Douglas en Clara.
R.R. # 1, Brockville, Ontario.

Op 18 mei 1967, D.V., hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

CHRISTIAAN TEEUWSEN

en

GRADA BERENDINA KRANEN

de dag te herdenken, dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen nog lang moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Jordan Station, Ont.:
Herman en Anny
VandeKleut.
St. Catharines, Ont.:
Ann Teeuwsen.
St. Catharines, Ont.:
Henk en Betty Teeuwsen.
St. Catharines, Ont.:
Dick en Evelyn Teeuwsen.
St. Catharines, Ont.:
Chris en Jenny Teeuwsen.
Wellandport, Ont.:
Henk en Diny Bergsma.
St. Catharines, Ont.:
Frank en Tiny Teeuwsen.
Grand Rapids, U.S.A.:
John en Ada Vriend.
Jordan Station, Ont.:
Bill en Audrey Teeuwsen.
St. Catharines, Ont.:
Gerry Teeuwsen en
May Roorda.
en 25 kleinkinderen.

362 Linwell Road,
St. Catharines, Ont.

Zo de Here wil hopen wij op 19 mei 1967 met onze geliefde ouders en grootouders

OEBELE DE BOER

en

ANNA GEERTRUIDA
DE BOER—VAN DER HEIDE

de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons allen mag sparen, is de bede en wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Sybren en Esther de Boer,
Mitchell, Ont.
Henry en Diane de Boer,
Brantford, Ont.
John en Francis Smeda,
Grand Rapids, Mich.
Jerry en Mary de Boer,
Brantford, Ont.
En kleinkinderen.

R.R. # 7, Brantford, Ont.

Op 19 mei 1967 hopen we met onze geliefde ouders en grootouders

HENDRIK ROZEMA

en

DOUTZEN ROZEMA—
FOKKEMA

de dag te herdenken dat ze 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

We hopen en bidden dat God hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons wil sparen.

Beamsville:
Elly - Hendrik Zuidersma.
Bowmanville:
Melle - Sally Rozema.
Rexdale:
Annie - Bernard Koerssen.
Bowmanville:
Jan - Dora Rozema.

R.R. # 1, Bowmanville, Ont.

On Thursday, May 11, 1967 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

HENRY MARISSEN

and

TENA MARISSEN—
HAMMINGA

their 35th wedding anniversary.

That the Lord may spare them and bless them in the years to come is the prayer of their thankful children and grandchildren.

Annie — Dennis Zylstra,
Woodstock.
Roly & Wilma Marissen,
St. Thomas.
Jeany & Keith Kaptein,
London.
Harry & Marja Marissen,
St. Thomas.
Henry & Reinie Marissen,
St. Thomas.
Tiena Marissen.
St. Thomas.
and 14 grandchildren.

11 Burrows Ave.,
St. Thomas, Ont.

1927 — 1967

Op 19 mei, D.V., hopen wij met onze ouders en grootouders

A. VIERSEN

en

F. VIERSEN—SMIDS

de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen nog lang mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Sophie en Don Westerhof,
Hamilton, Ont.
John en Harriet Viersen,
Burlington, Ont.
Joe en Jenny Viersen,
Dundas, Ont.
Ann en Al Zandberg,
Hamilton, Ont.
en 10 kleinkinderen.

136 Ray Street S.,
Hamilton, Ont.

On May 17, 1967 we hope, with gratitude to the Lord, to commemorate with our dear parents and grandparents

GEERT DIEMER

and

JANTJE DIEMER—HIDDING

the 35th anniversary of their wedding.

It is our fervent prayer that they may continue in good health for many years to come.

Edmonton, Alberta:
Jans and Willy,
Loretta, Jamie,
Yvonne, Monique.
Jim and Leida,
Gregory.
Utrecht, Holland:
Cor and Henny,
Paultje, Basje.
Edmonton, Alberta:
George and Helen,
Michele.
Edmonton, Alberta:
Harry.

Ste. 102, Garneau Towers,
Edmonton, Alberta.

The Lord willing, on May 18, 1967 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

BEREND BROUWER

and

HENNY BROUWER—LEFFERS

their 35th wedding anniversary.

Their thankful children and grandchildren:

Thamesville, Ont.:
Harry and Helen Brouwer.
Jim and Ann Dieleman.
Chatham, Ont.:
Jim and Teny Brouwer.
Dresden, Ont.
Harry and Joanne de Vries.
London, Ont.:
Henry and Jane Brouwer.
Chatham, Ont.:
John Brouwer.
Rhea Brouwer.
and 11 grandchildren.

R.R. 2, Chatham, Ont.

The Lord willing, on May 19, 1967 we hope to celebrate with our beloved parents and grandparents

PIETER VANDER SCHAAF

and

JOUKJE VANDER SCHAAF—
VANDER MEULEN

their 35th wedding anniversary.

Their thankful children:

Albert & Florence Buisman.
Stan & Alice Vander Meulen.
Joe & Ann Vander Schaaf.
Klaas & Ann De Rooy.
John Vander Schaaf.
Jim Vander Schaaf.
George Vander Schaaf.
Andy & Theresa
Vander Meulen.
Patricia Vander Schaaf.
Nancy Vander Schaaf.
Margaret Vander Schaaf.
& 15 grandchildren.

50 Woodward Ave.,
Brampton, Ont.

1932 — 1967

On May 19th, D.V., we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

JOHANNES BOSMA

and

SJIEUWKE BOSMA—DE JONG

May the Lord spare them and be their trust in the years to come as He has been in the past.

Winnipeg, Man.:
Margaret and Fred
Mooibroek.
Richmond, B.C.:
Sharon and Dick Van Beek.
Klaas Bosma and
Gerda Van Dop.
Edmonton, Alta.:
Sadie and Wiebe Roersma.
Fort William, Ont.
Peter Bosma.
Richmond, B.C.:
Teena and Albert
Vander Ploeg.
Robert Bosma.
Stratton, Ont.:
Elizabeth Bosma.
Louis Bosma.
Jerry Bosma.
And 8 grandchildren.

R.R. # 1,
Stratton, Ontario.

1932 — 1967

The Lord willing, on May 19th, we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

MARTIENUS KALSBEEK

and

GÉ KALSBEEK—STOTER

It is our wish that God may bless them and keep them for many years to come.

John and Fiety Kalsbeek,
Betty-Grace and Martin,
Brampton, Ont.
Henk and Dini Oldejans,
Merlin,
Brampton, Ont.
Bill and Marcia Kalsbeek,
Timothy,
Vancouver, B.C.
John and Ineke Kalsbeek,
Tommy,
Brampton, Ont.
Harry Kalsbeek,
Brampton, Ont.

R.R. 2, Brampton, Ont.

Met dank aan de Here hebben wij op 7 mei 1967 met onze geliefde ouders en grootouders

OEBLE SYTSMA

en

ABLTJIE SYTSMA—DOLL

R.R. 1, St. Ann's, Ontario,

herdacht, dat zij 30 jaar geleden in het huwelijk zijn getreden.

Dat God hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

R.R. # 1, St. Anns:
Bernnie - Natalie and
Linda Sytsma.
R.R. # 3, Caledonia:
Jack - Tinnie and
Grace Sytsma.
Windsor:
Bill Sytsma.
St. Anns:
Peter Sytsma.
Hagersville:
Garry Sytsma.
Harmens Assies.

On May 20, 1967, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

Mr. and Mrs. SIMON P. RUNIA
(nee DEGROOT)

their 25th wedding anniversary.

May the Lord spare them and give them many happy years to enjoy together and with us.

Shirley,
Peter and Wilma,
Jane,
Joan,
John.

2335 Somerset Drive,
Burlington, Ont.

Op 16 mei 1967, D.V., hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

POPKE BOUMA

en

SJOUKJE VANDER HEIDE—
BOUMA

de dag te herdenken dat zij voor 30 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat God hen nog lang moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Sarnia, Ont.:
Jan & Janny Bouma.
Brandon, Man.:
Ludwig en Annie Bekkering.
Sarnia, Ont.:
Gordon en Mary Bouma.
Sarnia, Ont.:
Martin.
Henk.
John.
en 5 kleinkinderen.

On May 13th, 1967, D.V., we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

JOHN HOGETERP

and

PATRICIA HOGETERP—
DEINUM

their 30th wedding anniversary.

We thank God that He has spared them for us and each other all these years and pray for many happy and blessed years together.

Their thankful children and grandchildren:

Peter & Ruth Hogeterp,
Jeffrey & Debbie.
Louis & Martha Bill,
Pamela, Jennifer, René &
Barbara.
Henry,
Mike & Rose DeBeer.
Clarence.
Hazel.

R.R. # 1, Jarvis, Ont.

On Wednesday, May 17, 1967 we hope to celebrate with our parents

PIETER MATTER

and

ELSJE MATTER—DE BOER

their 25th wedding anniversary.

May the Lord spare them for many years to come.

Bowmanville, Ont.:
Faye and Mike Tjoelker.
Guelph, Ont.:
Richard and Jenny.
Rose and Andrew.
Luke.
Bert.

Reception May 19, 1967, 8.00 P.M. to 10.00 P.M. in Orange Hall, 385 Waterloo Ave., Guelph.

18 Merion St., Guelph, Ont.

1942—1967

The Lord willing, on May 19th, 1967 we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our parents

PIETER BRONSEMA

and

HENDERIKA BRONSEMA—
v. d. PLOEG

"O give thanks unto the Lord; for he is good: for his mercy endureth forever." (Ps. 136:1)

That this day may be filled with joy and gladness, is the wish of their children.

Berend and Wilma.
Rangeo.
Anne.
John.
William.

304 Currie Ave.,
Oshawa, Ont.

Classified Ads
Continue on page 7

Calvinist-Contact ✻ English Edition

Beyond 1967

by John Knight

1967 is the year of confidence and optimism for Canadians. Its centennial celebration plans are complete and the world is invited to its spectacular birthday party.

In a hundred years Canada has developed into a leading world power. It is blessed with a booming economy, a healthy influx of immigrants, a vigorous climate and many talented leaders that are not only able to cope with the problems of today, but also have the vision to look into the future.

Changes in our environment as discussed in this article are symbolized in this painting by the author called "Last Stand".

Expo '67 is living proof of Canada's pre-occupation with the future. What is displayed in the pavilions at this world's exhibit is almost unbelievable! A glimpse into the future shows us electronic "servants" in our homes, revolutionary techniques in agriculture, major breakthroughs in medicine, transportation systems that tax the imagination and man's exploration of the ocean floor, the arctic regions, outer space and even the human mind.

And what seems unbelievable today will be widely accepted in a few years. Whoever would have predicted ten years ago that in 1967 a man-made vehicle would land on the moon, take T.V. pictures and take samples of the moon's surface, may well have been made out for a lunatic. Ten years from now people will chuckle over all the fuss that was made in the late sixties over man's first attempts to explore space.

Of course changes are not only taking place in exotic far-away and out-of-this-world places. In our cities too we find the constant roar of demolition and the continuous construction of new subdivisions, high rise apartments, super-highways, underground transit systems, bridges and pipelines.

We have arrived at a new age and if we are to take the word of historians, city planners, scientists, theologians, economists, political analysts and philosophers the OUTWARD changes of our world are minor to the changes that are affecting MAN and his culture.

FUTURE SHOCK

The painting reproduced on this page is called "Last Stand", it not only depicts the demolition of an old building to make room for new construction, but in a real sense the destruction of the old and familiar for the new and unknown.

It is a scene all of us are familiar with, although we have viewed the demolition of old landmarks with different feelings. Depending on our sensitivity and outlook we either regret or welcome the changes in our environment. If our feelings are extreme we may even join a campaign to "save our old buildings" or actively campaign for wholesale renewal of our towns and cities. Basically however, the demolition of a building doesn't touch us personally to the core of our being.

But there are other changes taking place that may result in serious problems. One such problem is "future shock" as described in an article in *Horizon* by Alvin Toffler:

"Take an individual out of his own culture and set him down suddenly in an environment sharply different from his own, with . . . different conceptions of time, space, work, love, religion, sex and everything else; then cut him off from any hope of retreat to a more familiar landscape and the dislocation he suffers is severe. Given few clues as to what kind of behaviour is rational under these new conditions, the victim may well become a hazard to himself and others."

This condition called "future shock" will be even more severe if not merely an individual but an entire society — including its weakest, least intelligent and most irrational members — are suddenly transported into this new world.

If this all sounds like the warning of a prophet who looks at the future through dark glasses and "things aren't as bad as he claims", try to grasp the changes that have taken place in the past 5 or 10 years . . . and how they will affect you.

Who says it is not possible that ten years from now you will, after a nearly fatal illness, be fitted with an artificial heart or kidney? Who knows if your present occupation, or the one for which you are now training will not be obsolete soon? (Note: the recent profession of computer programmer is expected to be virtually obsolete within three years, because of new developments in equipment.) Everyday habits will change. The day that suburbanites will be forbidden to drive their car to a downtown job may not be too far off. You will have more leisure time. Already labour contracts have been signed for a 32-hour week. Vacations and weekends will be longer. Travel by supersonic jets will take us across oceans in two or three hours.

HOW WILL YOU FIT IN?

For centuries fanciful authors has speculated about another world in such books at "Gullivers Travels", "Alice In Wonderland", Thomas Moore's "Utopia", "1984" and "Brave New World". Now that science fiction writers, future prophets and dreamers are being hired by large corporations to project *their* future ten or fifty years from now, we — and especially the younger one among us — do well to ask ourselves if there is something we can do to face the future.

Frankly, some of what will be written here and in a number of other articles that will deal with the future, will be based on speculation. But the germs of our new world are evident today and we will do well to explore them.

1967 will not only be the end of Canada's first century, but also the beginning of its second century of existence. It will not only be exciting and interesting to talk and think about the future, but a necessity.

What about the dialogue between Communist and Christian that has recently begun? How can we develop a sound attitude in evaluating today's protest movement of the "hippies"? What about pop art, pop music and this character in B.C., Marshall McLuhan, who is called the High Priest of Pop Culture? How can we speak constructively in our communities on urban renewal, recreational facilities, transit systems and dehumanizing factors in city planning? And what in the world are we going to do with all those extra hours of leisure time? Are we going to get our "kicks" in the new theaters that will combine flashes of sound and color, with films, stills and live performances all going on simultaneously?

Very important: how can we maintain a healthy outlook on life, raise families in a positive Christian environment and . . . witness for our Lord?

Let's face it: Christians are better equipped to face the future than non-Christians (or at least ought to be). Christ says that he is the same yesterday, today and tomorrow and we, who belong to him, need not fear the future. He has already claimed it.

The place of the church in the world seems to be the number one question facing Christians in this century. Let us therefore think positively of the great opportunity the church will have in the future. Let's prepare NOW so we can utilize our abundance of leisure time tomorrow, in Christ's service. There was a time when only pastors had available time to work in God's kingdom. Today the need for lay workers is greater than ever before and the church has a right to claim more time of its entire membership for active service.

Personally I feel a real need of church-centered adult education, most likely through home discussion groups, as a first step to tackle the problems of today and the future.

To me this is one answer to the wishy-washy approach of the Christian pavilion at Expo '67 where the church has failed to be relevant to the world because its message is not Christ-centered. The answer should be a meaningful "world" ministry with its home base in a local congregation. But an educational program should be tackled, before an action program can get off the ground.

More about that in a future issue.

THE BACK TO GOD HOUR IN CANADA

by Dr. Joel H. Nederhood

Census figures for Canada in 1941 do not record the presence of the Christian Reformed Church. By 1961, however, more than 62,000 Christian Reformed people lived in this country. The 1967 *Yearbook* of the Christian Reformed Church states that the denomination now has 67,499 individual members in Canada. Christian Reformed Canadians, still less than 5% of the population, are represented by a widespread radio network which enables them to share their Reformed faith with practically all their fellow citizens.

Dr. Joel H. Nederhood

The Back to God Hour, the international radio voice of the Christian Reformed Church, can be heard over 43 Canadian stations during this Centennial year. Many of these stations serve heavily populated industrial centers. The province of Ontario, where so much of the Canadian population is concentrated, is well covered. It has even been possible to secure time in Montreal, Quebec, where the dominance of French speaking Catholics makes the procurement of radio time for Protestant programs almost impossible. Today The Back to God Hour can be heard in every major Canadian city, as well as in many smaller villages and towns.

The Back to God Hour, though originating within the United States, consciously represents the Reformed faith, an expression of Christianity that knows no national boundaries. Thus the same program serves today as the denominational radio voice for the Reformed Churches in Australia and New Zealand. It is also heard throughout Europe. The international appeal of the broadcast is reflected in the strong mail response from many foreign lands. In February 1967, for example, 657 letters were received from countries outside the United States. More letters were received from England than from Alberta and more from Ontario than from California. Such response is possible because the glorious truths of the historic Christian faith transcend provincial and national interests and stimulate men everywhere.

Because the Christian Reformed Church is one of the few denominations today that maintains its unity across national boundaries, all members of this church now participate in the excitement of the Canadian Centennial. The Back to God Hour has planned a special series of programs for the month of July that will speak about Canadian national problems. The program for July 9 will deal specifically with the theme of Expo 67. It is called, "Man and *Whose* World?" A special *Family Altar* has also been prepared for July, written by Rev. Jacob Vos of Chatham, Ontario; this issue will direct the attention of Canadians to the broad problems of government, education, and family life within this country. Thousands of extra copies of this devotional guide, *The Family Altar*, have been ordered by Christian Reformed churches in Canada for widespread distribution within their communities.

The Back to God Hour is dedicated to proclaiming the gospel of Christ as it is related to man's total life. Therefore, the radio messages frequently reflect concerns which occupy the attention of Canadian Christian Reformed people in a special way. From time to time, the message of Christ's claims with respect to labor is proclaimed over the broadcast. The broadcast also reflects the quickening interest of the Christian Reformed people in Canada in Christian education. Such an interest has been present for many years, but today it is being expressed in sacrificial dedication to the establishment of new schools. Canadian supporters of Christian education are also leading the way in securing equal legal rights for their schools.

The Back to God Hour is also making plans to produce a special French language program for Canada. The initial arrangements have already been made and the first week of January 1968 now stands at the target date for the first broadcasts. As this program develops, Canadians will be informed of the special opportunities they will have to reach their French speaking neighbors with the message of Reformed Christianity.

Through the Back to God Hour, the Canadian segment of the Christian Reformed Church has an opportunity to reach many with the message of the Lordship of Jesus Christ. The members of The Back to God Hour staff consider it a high privilege to participate in the life of Canada in this way. Surely this Centennial year is one of extra-ordinary significance for Canada, and it must be our common prayer that God will strengthen this remarkable nation. We cannot doubt that one of the most important instruments He shall use will be the vigorous, courageous, and obedient witness of the Reformed community.

Some Observations at Canada's 100th Birthday

by Robert N. Thompson, M.P.

In the year 2200 B.C. the Hia dynasty was founded in China, and no prudent historian would give any precise data as to how long China had been a nation before that time. This gives them at least a 4000 year start on us as a nation. Until very recently, and indeed even now in many parts of China, life goes on much the same as during the Hia dynasty — the steps forward — if forward at all — in many instances — have been slow — very slow.

How about Canada's steps forward — a country in her earliest infancy when compared to China's long history. What is the progress picture of her first hundred years?

Since the first of 1967 on every hand — through TV, radio and the press, the magnificence, the vastness and the potential of Canada are unfolding before our eyes — as the momentum increases for our Centennial celebrations.

As EXPO, throug cities, towns, hamlets and rural areas the tempo is rising. Canadians on every hand seem to be coming truly alive, quickening to the truths of our heritage. Perhaps for the first time some of us are experiencing a surge of pride as we recognize our part in all of this — we are CITIZENS OF CANADA! It is being pressed clearly on our thinking that this means we are citizens of a land rich in those things which make for national greatness. Canada stands today on the threshold of unprecedented development — ours is a new land — a good land.

Back in the 14th, 15th and 16th centuries when the Cabots, Cartier and Champlain landed on the shores of the new world, they must have stood in awe and wonder as they endeavoured to assess the worth of this newly-discovered part of the world. Some of them may have gone back to their homeland feeling they had seen all, or at least most of Canada, and may have felt they had a thorough grasp of all this land had to offer — how little they really had learned!

Today many Canadians have a similar restricted view as did these early explorers, recognizing, in a broader sense 'tis true, the vast untapped resources of Canada. There are some of these who say Canada has reached her peak — that she has been discovered. These are impatient with the slowness of our growth and progress and are asking, "What is wrong — we are not moving forward — we are standing still, marking time?"

Since that memorable day in 1867 Canada has moved steadily forward from a land of virgin forests, untilled fields, untapped natural resources, and sparsely settled areas to a nation of teeming cities, humming industry, excellent transportation, modern conveniences and a voice in the affairs of the world.

What are our hopes and ambitions as we stand on the threshold of our second century? Where are we going? The nation will go where we as individuals go — for we are the nation. The future of Canada rests in our hands — in the hands of the young people of our schools and universities, the leaders of government, the church, industry — and most important of all, the homes. Canada will be molded by all of us — each will do a part — for good or for ill

It is now two years since Canada adopted her own flag. During the "flag" debate in the House of Commons I stated, "It is well that we should remind ourselves that no emblem, no flag, whatever it may be, will in itself establish the meaning and loyalties which a flag should carry to a nation and its people. It is only as those things which people themselves represent, and stand for, are known and respected, not only to their friends, but to themselves, that the emblem and flag of a nation can be held in the regard and esteem they should be. In other words it is not the flag that makes a nation: it it is a nation that makes a flag . . . ."

Among my observations I find one of the happiest Centennial features to be the interest and response on the part of the young people in our schools. Their many excellent projects can have no other effect than to stimulate pride in the hearts of those taking part. Some time ago, after the Centennial flame, which will burn for the year 1967, had been lit on the grounds immediately before the Parliament Buildings, one of my staff observed a teacher and her class of little pupils encircling the flame singing "Happy Birthday Canada." This may seem a small matter to some engaged in large Centennial projects, but in my book this has the seeds of greatness for our nation, the making of strong citizens. Yes — China had a start of over 4000 years on us — but by comparison the achievements of Canada in her first 100 years are almost unbelievable — No — we are not dragging our feet — history disproves this and the days ahead — who can say? Canada has an enviable reputation among the nations of the world — untapped natural wealth which baffles the imagination, a proud citizenry composed of people of many nations, who can challenge the world in practically any field of endeavour. Let us stand erect — we are citizens of a country which could well lead the world in the days ahead!

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

28

COMPENSATION

These articles have told of privations, of hardships, of tragedies. There were those and many of them. And these may well cause people to think twice before undertaking to emigrate into another land. Are we prepared, with the help of God to face the rigors and sore trials which may come? That is a good question to ask oneself. Timid souls and those who want only a life of ease better not become immigrants.

But there is the other side too. The life of our immigrants had its compensations. This is a word commonly used in our day in psychiatry, the study of mental illnesses and many things that go with this. Compensation comes from two Latin words: com, meaning together, and penso meaning I think, I weigh things in my mind. There are things in my life which seem to be against us, which upset us, make us unhappy; but there are other things which favor us, help us along, cause us happiness. We compare them and feel we are coming out all right: things balance; the good things make up for the bad; so we can be satisfied and even happy, and thankful. That was true in our immigrant life too and we must see that lest we get a onesided view of things.

The Dutch people have generally had a strong, sometimes even fierce, desire for freedom, for opportunity to live their own lives, to spread out their wings, to be themselves and develop their capacities. What a relief it was for many of these freedom-loving souls to leave that crowded old country, with all its regulations, with its stacks of papers to be made out, with its lack of housing, with its examinations for even a simple job such as grading potatoes, with its "pennelikkers" (petty officials) who make you feel like two cents, with its strained relationships, with many of its churches torn by internal strife, — what a relief! Not once but often did we hear people say, "We have been tired of it a long time. Now we're out of it." This was worth some sacrifices and hardships.

Here in Canada was room, lots of it. Here were the open spaces inviting them to come. When after some years a number of them could manage to visit the old country they were glad to see relatives and friends once more, but most of them were happy to be back in Canada. They could no more get used to the crowded conditions and style of living in the old country. They would rather go back to the vigorous, hard life of the immigrant and its compensations.

Here were opportunities for those who were willing to try new things, to give themselves, to plug, to start from the bottom up.

There were those who had been trained as carpenters, painters, electricians, and what not, who saw no future for themselves where they were but in Canada found openings and today are thriving their trades. Some switched over to other types of work. I think of an electrician who today has his own insurance office, of another who appears to be going well in business, of a number of people who are building contractors and going strong.

Here many young people found openings into professions. Some of our young women have received recognition as able nurses. Some of our young men and women have become doctors of medicine. Others have found themselves in the teaching profession. A number of them have earned degrees in scholarship. Many of them are minsiters of the Gospel. Few of them would have had such opportunities in the Netherlands. That was one reason why the older generation decided to come here: that their children should have better opportunities in life than they would have where they were. Here that was realized.

Here was the feeling of a new country, only in its beginning, with tremendous possibilities. To those who had vision it was a stirring thought to be here, to help develop it, to share in the fruits of it. There was adventure in it, with the gleam of success beckoning on. When we see what many of our people, with the blessing of God, have been able to accomplish in so few years the rugged life of immigrants had its rewards.

The very hardships of life in many cases brought out a spirit of being one, of struggling together, of helping one another. That was gain. It was a deep satisfaction to know that in our struggles and trials there were those around us who would share our woes and give the support of their interest and help.

The ruggedness of life brought out personalities. For most of them to work hard was a second nature. Life in the old country was competitive: you had to fight for a place in society. This cultivated willpower, determination, resourcefulness. To be somebody you had to accomplish something which drew attention ("wat presteren"), something to be proud of. If one achieved something outstanding that was "een prestatie". That was the spirit of many who came to Canada. There was nothing weak about them, they were determined to get ahead.

Some of them held two jobs; they used their capacities to the utmost. They were forceful. When they got into an argument with one another they differed forcefully, at times almost violently. How they could tell one another off! We often listened to them with amazement, at times with a bit of concern. But usually when they had thoroughly aired their differences they would end up by saying, "Now we've talked things through; we know where we stand; now let's forget it." They had their weaknesses, but there were in many of them traits of intelligence, of openness, of manliness, of strength, which one can admire.

Underneath it all, with some more, with others less, was the fear of God. It was in the beginning of our work in Canada that once we had a conversation which has often come back to me. It was in one of our staunch Friesian families. By this time emigration from Holland into Canada had gone on long enough and so many had left that in certain communities, in certain churches, it was noticeable: on Sunday a number of pews were no more occupied. Someone in the old country took note of this and remarked that it was especially people from churches which were noted for their staunch loyalty to the old Biblical, Reformed Faith, who became immigrants. That struck him. He called attention to it. What was this? His remarks had blown over to Canada. In this family they were reported to me. The father, who himself was among the first to bring his wife and ten children here, said with deep conviction: "Why, of course, it's a tremendous undertaking to move with one's family into a strange land, and that for good. Only those who have a deep trust in God have the courage to do it." The covenant faithfulness of God acquired a new meaning.

In our pastoral efforts with our people we would sometimes make use of that. When they were discouraged we would say, "You came here, did you not, after earnest prayer, trusting in God?" The answer would be, "Yes, we did." "Then don't you believe now that He is leading on and that He will provide and make all things well?" "Yes, we do." This was a great help. It is when we get into dire straits that we learn to cling the more to our God and His promises become the more precious to us. And when the clouds are lifted and we see how our Father leads on, it is a great joy to know that we have a sure foundation for our lives and that makes up for a lot of anguish and distress.

In a wider sense that is the greatest compensation in the Christian's life. Many are the trials, but if you take time to watch and be patient you can see the Lord leading on, working out His purposes, using us, if we are willing to be used, for His praise. There is no greater satisfaction for anyone who loves the Lord than to see that He is using us toward the coming of His glorious Kingdom. That is precisely what He created us for and redeemed us for; when that becomes real we are really living, answering the purpose of our existence and thus being what we were meant to be and want to be.

In a special, rich sense this was real in our immigration movement. There was in many of our people an urge to leave the old country, to go to Canada. They were restless; they were looking for something. Those who thought a little deeper felt and said, "This is of the Lord. He is guiding us to a new life in a new country, to make a contribution there, to transfer a part of His church to that great land, to propagate there the precious heritage of our Reformed Faith and pattern of living, to enrich the spiritual life of that nation, to be blessed in being a blessing to those around us." We in the United States said, "God is doing something there in Canada, bringing a part of His church, for a high purpose. We want to go there and help that movement, for the Lord's sake."

And here we met and we gathered and worshipped and planned and prayed for blessing. And blessing came, our numbers increased rapidly, we formed congregations, we built churches and schools, we went forward, in many cases by leaps and bounds. We saw life taking shape. Our work was not an idle dream. God was in it he was using us to build His kingdom here. That was wonderful to behold. That was more than anything else. It was the greatest compensation one could wish for. Looking back we still praise His blessed name for it.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE MARCH PROBLEMS

No. 244 (Pospisil)

This good problem put several of our men to the test. The cooperation between Queen and Knight is excellent. The solution is certainly not evident. 1. Q-Q1, thr. 2. Q-B3 ch, K-Q5; 3. QxP mate.

a. 1. —, BxP; 2. Q-N4 ch, K-Q4; 3. N-N4 mate.

b. 1. —, K-Q5; 2. Q-R4 ch, K-Q4; 3. NxP mate.

c. 1. —, K-Q4; 2. Q-N3 ch, K-B3; 3. N-N8 mate.

d. 1. —, K-B4; 2. Q-B3 ch, K-K3; 3. N-B5 mate. Very enjoyable, I would say.

No. 245 (Klar)

This easy two-mover did not create much trouble. White begins with pinning one of the Knights, to make mate possible: 1. R-B5, thr. 2. N-B6 mate. 1. —, N-K4? (but what else?); 2. R.-N5 mate.

No. 246 (VanderKolk)

Miniatures or almost-miniatures are usually elegant. This one is no exception.

1. B-K6, thr. 2. Q-Q8 and 3. Q-N6 mate.

a. 1. —, K-B3; 2. QxP ch. K-B2 or B4; 3. Q-N6 mate.

b. 1. —, K-N5; 2. Q-B3 ch. K-R5 or N4; 3. B-Q7 mate.

Our solvers must have liked this one very much.

No. 247 (Drese)

It is worthwhile to notice the specific kind of this problem. It belongs to the so-called "change-in-mate" problems. In the diagram we find four possibilities: 1. —, P-N4; 2. RxB mate; 1. —, NB1 plays 2. N-K7 mate; 1. —, NR4 plays; 2. NxP mate and 1. —, PxP or B-Q4; 2. QxR mate.

But after the keymove 1. Q-Q3 all these possibilities change as follows: 1. —, P-N4; 2. R-B5 mate; 1. —, NB1 plays; 2. NxNP mate; 1. —, NR4 plays; 2. N-B6 mate; 1. —, PxP or P-B6; 2. QxR mate and 1. —, R-K4; 2. QxB mate.

DUTCH

No. 244

1. Dd1, dr. 2. Df3 schaak, Kd4; 3. Dd3: mat.

a. 1. —, Lg2:; 2. Dg4†, Kd5; 3. Pb4 mat.

b. 1. —, Kd4; 2. Da4 schaak, Kd5; 3. Pc7: mat.

c. 1. —, Kd5; 2. Db3 schaak, Kc6; 3. Pb8 mat.

d. 1 —, Kf5; 2. Df3 schaak, Ke6; 3. Pc5 mat.

No. 245

1. Tc5, dr. 2. Pf6 mat. 1. —, Pe5; 2. T-g5 mat.

No. 246

1. L-e6, dr. 2. Dd8 en 3. Db6 mat. 1. —, K-c6; 2. Da6: sch.; Kc7 of c5; 3. Db6 mat. 1. —, Kb4; 2. Dc3 sch., K-a4 of b5; 3. L-d7 mat.

No. 247

Dit is een matveranderingsprobleem. In het diagram liggen klaar: 1. —, b5; 2. Td4: mat. 1. —, Pc8 speelt, 2. Pe7 (:) mat. 1. —, Ph5 speelt; 2. Pf4: mat. 1. —, fg of Ld4 speelt; De4: mat. Na 1. Dd3, de sleutelzet, wordt het: 1. —, b5; 2. Tc5 mat. 1. —, Pc8 speelt; 2. Pb6: mat. 1. —, Ph5 speelt; 2. Pf6 mat. 1. —, fg of f3; 2. De4: mat en 1. —, Te4 speelt; 2. Dd4: mat.

British Columbia Committed To 70 Projects To Cost $30 Million

Since the first ARDA agreement was signed in 1962, British Columbia has signed agreements for 70 projects which will cost a total of $29,786,952. These projects will be paid for by the three levels of government with the federal and provincial bearing the major portions of the cost.

Over half of the moneys to be spent are for eight projects costing in excess of $500,000 each. Two of these, the $1,335,000 Southern Okanagan Irrigation District rehabilitation and the $868,666 Penticton Irrigation District rehabilitation were approved under the first agreement.

Other large scale irrigation rehabilitation projects approved under the second agreement are the Vernon District ($,6,600,000), the Winfield and Okanagan Centre $1,500,000), The Black Mountain ($3,030,000), the Glenmore ($870,000), the Penticton City ($994,000) and the Keremos ($570,000).

Of the 70 projects approved to date for the province, 49 are for soil and water conservation, mostle to rehabilitate existing irrigation systems. Of the balance 11 are for the Canada Land Inventory, six for research and four deal with small alternative land use programs.

(Arda News)

THE WORLD AROUND US

The Population problem in the developed countries

The rapidly increasing population of the world also causes large problems in the developed countries. Our problems are of a different nature than in the countries which do not have sufficient food, but nonetheless we must also solve our problem.

The growth rate in the developed countries of North America, Europe and Oceana is much lower than in the rest of the world (see last week's article for population figures). On a world scale the developed countries are thus becoming more and more a minority in the number of people they have, but these same countries have most of the riches of the world in minerals, manufacturing and technological skill, and **steadily get more!**

This causes resentment in many of the underdeveloped countries, more so since many of their resources are owned and operated by the developed countries — the copper mines in the Congo and Chili, and the tin mines in Malaya are just examples. One visible manifestation of this resentment is the monotonous regularity of demonstrations and attacks on the United States and Russian Consulates in many underdeveloped countries.

A bigger cause for worry is when the underdeveloped and overpopulated countries become fairly prosperous and obtain nuclear weapons. When China exploded her first atom bomb a few years ago, chairman Mayo said that the lives of a few million Chinese would not be too high a price to pay for the overthrow of capitalism. Are the U.S. and U.S.S.R. to use nuclear weapons if the underdeveloped countries ever decide to get together and take some of the riches from the developed countries?

The present war in South Vietnam seems to show adequately that in a conventional war we cannot hope to defeat the mass of people that the poor countries can employ. Over one-half million soldiers of the United States, South Korea, Australia, and South Vietnam are not capable of defeating the North Vietnamese in a hit-and-run war. The bombing of the North has now reached the same intensity as that employed against Germany in 1944, and still the North is holding out without any sign of letting up its escalation of infiltration of the South.

It might be wise for the richer countries to give more aid to the poorer countries before the latter ones combine and the world will become separated into two armed camps — rich and poor.

But the rich countries should not help the poor out of a self-preservation motive; it should be felt our moral duty to help other countries. Can we really justify the practice of paying farmers NOT to grow things as long as there is poverty and hunger in parts of the world? It seems the height of hypocrisy te send food only at a time of threatening famine while we insist that the poor countries buy the food they need at all other times. This means that a large segment of their population has to live on a subsistence diet while we pay farmers NOT to grow certain foodstuffs because there is no market for it.

The countries in Western Europe and North America profess to be Christian countries, but the way they practice their Christianity belies this claim. There are still voices going up against spending the tax payers' money on foreign aid. These people claim that it does not help countries at all to give them things because it takes all the incentive away and it also destroys world trade.

In part these people are correct. A foreign aid program can indeed take the incentive away, but if it is administered with care it does not have to do so. The claim that world trade is destroyed is based on the historical fact that this is what happened after the first World War. The Allies made Germany pay heavy reparations after the war, and this disrupted the economics in various countries. But with the present economic guidance by governments this can be prevented from happening. The idea is to bring the underdeveloped countries up to a level where they will be able to buy more, not to continually give them handouts and to keep them poor.

The foregoing have been some of the indirect population problems for the developed countries in general, but we also have direct problems which concern us in our own country specifically.

Anyone who has seen pictures of the recent U.S. Senate investigation committee which made a fact finding tour of the lower Mississippi Valley will have seen that poverty is still present in the United States. Conditions in Harlem, the district of Watts, the slums of Cleveland, Chicago, Detroit (and also in Toronto), are all related to the population problem.

The cities with their industries and high wages attract the people from the poor areas. Puerto Ricans pour into New York, Negroes from the South come to Detroit and Chicago, poor whites from the Ozarks move to cities along the sea-board such as Atlanta. These people are not necessarily more dirty or backward than the city dwellers; it is just that they do not know how to live in cities. As one official of the city of Atlanta put it: "We are not concerned with the Negroes: they have lived here a long time and know what to do. The hillbillies from the Ozarks, who are all white, cause the problem. These people are used to an outside privy and an ice box on the veranda and they have great difficulty adapting themselves to city living".

The cities are not capable of absorbing the tremendous influx of people. Town houses are changed to apartments, overcrowding begins to take place, and before anyone realizes what is happening a slum has started. The better class citizens then move out to the suburbs, and a blighted area results, usually in the centre of the city.

In Britain, for instance, one out of twelve houses is condemned, but people still live in them because there is no other place to go. Often in such situations either colour, race, religious or ethnic prejudices then set in and further disrupt the city. The crime rate and divorce rate also go up drastically in the slum areas.

While this is going on in the centre of the cities, the suburbs grow further and further away. This necessitates the building of highways to bring the people into the city to work. In 1956, in the United States over one million acres of land were taken up for new highways, and the rate of highway construction has hardly slackened since then.

The U.S. population increases at 1.63% annually, and although this is well below a world average of almost 2.5%, it is still considerably higher than the Western Europe increase of 0.8%. Although the U.S. increase seems low, it still means that each year another 3.1 million people must be provided for. The economy has to absorb about one million new workers every year; and if the average household is put at 3.4 persons, it means that each year one million houses must be built to accommodate all the people.

In 1960 there were about 4 million university students in the U.S., but by 1980 this will have increased to 12 million. In twenty years thus, higher education facilities will have to be tripled, and all this must come from taxes or gifts.

If the unemployment figure remains between 5%-7% as it has during the past few years, it will mean that there will be about 6 million people unemployed by 1980. This not only places a heavier burden on the taxpayer for relief payments, but more important, it makes for many unhappy people who cannot find work. Most of this unemployed labour force will be in the unskilled category, and many more people will end up in the slums and maybe turn to crime.

The water, air and soil pollution have been stressed often enough in the past few years, so there is no need to elaborate on that. This is another cause of our overcrowding into small areas and our inability or unwillingness to make the whole country a better place to live, not just your own house.

In Europe the population problem already has led to a want for living space. Young couples have to wait years before they can get a house; older people emigrate because their children will not be able to develop in the overcrowded countries. But all these things bring disruption of family life and many hardships.

We in the developed countries have the skill and the resources to feed and clothe the world. But unless we learn to control our own population size, and teach other countries to control theirs, a cataclysm will destroy our civilization.

J. J. Bout.

MONTREAL'S WONDERFUL WORLD OF SHOPPING

By Barbara Baldwin.

The art of shopping has been elevated to a state of high adventure in Montréal, Canada's largest and most cosmopolitan city and site of EXPO 67, the largest world's fair in history.

In Montréal, a few minutes walk will take you from futuristic underground shopping arcades, in the steel and concrete heart of the city, to elegant boutiques located in tall gabled houses lining tree-shaded boulevards.

Bilingual sales staff serve you in French or English showing you merchandise, which like the city's two million inhabitants, comes from all corners of the world.

Centered in the downtown area, Montréal's shopping world can be divided into three distinctively different categories — exclusive specialty shops (Le Quartier des Boutiques), department stores, and Montréal's fantastic new world of underground shopping plazas, where you can shop, eat, see a show, and travel without ever going above ground to investigate the weather.

Le Quartier des Boutiques

At le Quartier des Boutiques, or Boutique Quarter, an area spread over approximately six city blocks, you can buy just about anything from a $3.00 pair of Danish earrings to a French Canadian antique, costing $4000 or more.

This fascinating, often elegant, jumble of boutiques, art galleries, sidewalk cafes and specialty shops, reminiscent of Paris' right bank, recalls the old days when shopping was leisurely and service was personal.

The fashion boutiques are often discreetly located in old houses fronted with wrought-iron railings. Stock ranges from moderately priced copies of original models to haute couture from the drawing boards of top Canadian and European designers.

At Le Drug, a drugstore on Mountain Street, you can buy a painting or have a prescription filled. Coffee shops in the area also act as showrooms for works by fledgling artists.

In the refined atmosphere of the commercial art galleries, works by internationally renowned artists are hung with more moderately priced paintings.

Book stores, some offering rare manuscripts and first editions, abound in the area. So do antique shops. Most famous is H. Baron, on Mountain Street, a treasure house boasting Canada's largest collection of rare antiques.

And handicraft-hounds can have a field day here. The Canadian Handicrafts Guild, on Peel Street, is just one shop selling genuine Canadiana. A non-profit organization, it specializes in Eskimo carvings, hooked rugs, Québec wood sculpture and leathercraft. Prices for a rustic French-Canadian carved wooden figure range from $3.00 to $300.

Also worth visiting is Le Chenet on Mountain Street which offers a fascinating selection of modern ceramics, copper and silver work, and wood sculpture.

Department Stores

Like any metropolis, Montréal has its share of large department stores, where the accent is on convenience, variety and service.

As a member of the British Commonwealth, tariffs and prices on British imports, including woolens and china, are lower in Canada than the U.S. and all four major downtown stores specialize in such merchandise.

Strung out along St. Catherine Street, a main downtown thoroughfare, they are:

Simpson's, offering the widest range of English china in the city as well as a fur salon with exclusive designs by Jacques Heim of Paris and home-grown Canadian mink.

Ogilvy's, where a kilted bagpiper serenades departing customers at closing time. Specializing in quality merchandise, Ogilvy's is famed for its large selection of authentic Scottish tartans, Paris haute couture and men's wear from Britain.

Henry Morgan and Company has a fine selection of Wedgwood china, woolens, tweeds and antiques.

The T. Eaton Company is Montreal's largest department store and contains the widest range of goods and prices.

The Shape of Things to Come

While Manhattan-like skyscrapers continue to push upwards, Montréal is expanding in another direction — down.

The skyscraper belt is developing a double core — 3½ miles of underground and enclosed pedestrian walks, lined with hundreds of open-fronted shops, service facilities, theaters and restaurants.

Slated for completion in 1971, the network will connect giant skyscraper-complexes, hotels, the metro subway and two railway stations. Much of it is already in use.

In air-conditioned spring-like temperatures you can travel from the train station to your hotel — underground. You can shop, dine, stroll, attend a theater performance, unhampered by wheather and traffic.

Hub of the multi-million dollar system is the already completed Place Ville Marie complex.

Rising 43 stories, above ground, it has a glattering below-level shopping arcade that covers seven acres. This weather-proof area draws some 80,000 customers daily.

But don't forget to take some time off from your shopping spree to see the rest of the city.

UNDERCOVER AGENTS: Beneath that towering building (Place Ville Marie) and that sunny Montréal street lies a world apart — seven acres of style shops, craft boutiques, restaurants, theater, and even the railway and subway stations. Over 80,000 shoppers daily "drop in" to be teased and tempted by the underground displays of the wares of the world. At the moment, Montréal boasts three-and-a-half miles of underground shopping, either completed, or under construction.

(Canadian Government Travel Bureau Photo.)

Why not a fixed date for Easter?

by Gerton van Wageningen

The World Council of Churches recently sent a circular letter to all associated churches, asking them to consider the desirability of agreeing on a fixed date for Easter. Since teh Second Vatican Council, the Roman-Catholic church is known to have no objection to this plan, provided the remaining Christian churches agree. The Synod of Holland's Reformed Church has gone further than this, suggesting that Easter be celebrated each year on the Sunday falling between the tenth and sixteenth of April. The proposal would imply Whitsun being celebrated between May the twenty-ninth and June the fourth.

It's interesting to note, in reviewing all this, that the introduction of a fixed Easter would remove the last traces of lunar influence on our calendar. Until now, Easter has always been celebrated on the first Sunday after the first Full Moon following the beginning of Spring.

That timing was established in 325 AD by the Council of Nicea, in Asia Minor, with a very definite practical reason in mind: the link between the timing of Easter and the lunar cycle carried the great advantage that pilgrims on their way to Easter celebrations were assured of moonlit nights while travelling.

A much less favourable outcome is that Easter now moves back and forth in our calendar as though possessing a will of its own. Our calendar year having 365 days (and 366 in leap year once every four years) cannot be divided into a whole number of 'synodic moon cycles', one synodic moon cycles being the time that elapses between successive New Moons. This comes down to an average of 29½ days.

The 'rugged independence' of the Moon results in Easter varying on the calendar between the 22nd of March and the 25th of April, a span of 35 days. This year, as it happened, we had an early Easter, March the 26th, but during the coming ten years, most Easter days will be in April — as late as April the 22nd in 1973. So in that year, '73, Whit Sunday won't be until the tenth of June.

You'll no doubt agree that in modern times, travellers no longer depend on moonlit nights to be assured of a safe journey. So it's logical that in our day proposals should be put forward to free Easter from its attachment to the lunar cycle and to agree on a more or less fixed date.

A rigid fixed date is out of question unless we abolish the present Gregorian calendar whereby a given weekday never occurs on the same date from one year to the next. This explains the reference to 'Easter between the 10th and 16th of April' in the proposal outlined by the Dutch Reformed Church.

A truly fixed Easter will remain a pipedream until we decide to introduce drastic reforms of the calendar, for example by accepting something in the nature of the plan discussed a couple of years ago at the United Nations. This was based on dividing the year into 4 quarters of 91 days. The year would then end on a 'blank' or date-less day. In leap year we'd have a similar blank day, introduced after the last Saturday in June. The point of this plan is to begin the New Year, and each quarter, on a Sunday. Since 7 goes into 91 thirteen times, you see how each quarter could be exactly divided into thirteen weeks, the first month of each quarter having 31 days, the remaining two 30 each.

A regular rhythm would thus be established, 31-30-30, recurring four times. A given week would always be on the same date from one year to the next and Christmas would invariably be on a Monday, Boxing Day on a Tuesday.

In point of fact, 1967 would have been a pretty good year to introduce these reforms, since the first of January happened to be on a Sunday. However, the plan as a whole has aroused resistance among religious groups since the essential feature of 'blank days' is considered to be a disruption of the magic, or holy, seven-day rhythm. Introduction of a 'blank day' inevitably means that between the last Sunday of the old year and the first of the new there'll be *seven* days instead of six as now.

And there the matter rests: until objections of this kind are dropped Easter will keep shuttling back and forth in the calendar, in spite of all attempts to fix it at least between certain limits.

(Radio Nederland)

expo 67 Communications

In addition to 6,000 telephones, special circuits provide for radio and TV, data transmission and traffic control, ornamental fountains, and nearly 100 Swiss clocks.

The world's greatest comunications show opened in Montreal, April 28, 1967. It's theme — Man and His World. Never before have visitors to an International Exhibition had the opportunity to see so much of the world collected in such an entertaining, educational and fun-filled manner.

While there are many firsts that Expo 67 can claim, none is more important to the visitor than the physical presentation of the exhibition: what there is for him to enjoy, what there is to see. To ensure this, Expo is making full use of modern communications technology to keep everything operating smoothly.

Well before the two islands in the middle of the St. Lawrence River were anywhere near completion, officials of the Canadian Corporation for the 1967 World Exhibition (C.C.W.E.), who are responsible to the various government agencies for Expo 67, carefully studied all previous exhibitions and world's fairs to see what problems there were.

The result is that Expo 67 will not burden its visitors with sore feet, line-ups, lack of parking, information, or on-site transportation, and dozens of other irritants that have plagued the paying public in the past.

Careful pre-planning and the adoption of modern communications facilities and controls will ensure that the same mistakes won't be made again.

As the largest telecommunications supplier to Expo 67, Bell Canada has been in on planning discussions from the start. In all, the communications facilities supplied and installed on the site are as complex and varied as any required for a city of 20,000 people. But there's one big difference — a city of this size and complexity would rarely come into being within three years.

While the statistics are impressive — 55,000 miles of wire and cable (all underground in concrete encased conduit), close to 6,000 individual telephones, over 700 Touch-Tone public telephones, 1,000 signal channel circuits, Canada's first Electronic Switching System, etc. — it is the many individual communications systems that truly reflect the imaginative thinking that has gone into creating Expo 67.

The systems installed can be classified in four ways — voice, video, data, and control circuits. Between them they cover every service to be found at Expo — information, transportation, power supply, lighting, time, entertainment, sewage, radio, television, security, public telephones, etc., plus the telephone and communications services needed in pavilions, boutiques, restaurants and service organizations on site. These latter range from simple business telephone lines to fully integrated Centrex systems. Largest is the Corporation's own 1,400-station Centrex installation.

One of the most versatile communications systems is that installed at the International Broadcasting Centre, built and operated by the Canadian Broadcasting Corporation for use by all broadcasting companies. The IBC provides complete facilities for the production and transmission of radio and television programs to all parts of the world.

For the first time, CBC is making use of a Centrex system for all administration communications and has integrated its production communications for radio and television programs in its extensive Telpak, WATS and private line telephone network. In addition, the facilities at IBC include an integrated internal and security telephone system.

Security of services at Expo has been given prime attention. Steps have been taken to ensure that there can be no blackout of any of the communications facilities.

Public Safety and Site Security telephones are already in operation. Some 400 "red" telephones, located in every building and at 600-foot intervals throughout the site (1,000 feet in park areas) are connected to a 520A Emergency Reporting Switchboard. The system is the same as is used by the City of Montreal police and will handle all types of emergency calls. Externally the board is connected with the Montreal police and fire departments, the Royal Canadian Mounted Police, the Quebec Provincial Police, the harbor police, the police and fire departments of local municipalities, and hospitals in the area.

Associated with the Site Security telephone network is a 32-camera, closed-circuit TV surveillance system and an Emergency Announcing System. Using these and other facilities, an on-duty security officer will be able to control crowd movements and co-ordinate essential services from Security Headquarters.

Security H.Q. is separate from but connected with Expo's centralized control. At this location — a separate building open to the public — everything that happens on site will be known. Information will be received in the Operations Control Room by radio, TV, telephone, teletypewriter, etc. All pertinent facts will then be posted by remote control on two of three control boards using prepared paper tapes produced by teletypewriter. The boards contain closed-circuit TV monitors, and an illuminated map broken into 1,000-foot grids, each of which can be reproduced in larger form, showing all essential services, buildings, exits, and details of the normal activity in the area. Other panels contain space for reports on traffic conditions, weather, attendance, special emergency conditions, and general information. From this one location all activity on site can be watched, monitored, controlled and co-ordinated.

Also located in this building are two computers. One is for preticketing — designed to obviate line-ups at the many theatre shows on site. Visitors simply check with the girls at the information booths who have telephone access to the computer for ticketing. If a show is booked up, the computer reports the next available show.

The second computer will be used to program messages and control the six Electronic Information Boards on site. Each measures 40 feet by 30. Up to 11 different messages can be carried at one time — all in lights.

Providing information by telephone will be Bell-trained "Expovox" Hostesses. To meet the anticipated demand — between 7,000 and 10,000 calls on peak days — a 40-position Automatic Call Distributor has been installed. If all stations are operative, incoming calls are stacked and then automatically placed with Hostesses as soon as positions clear.

The Communications Control Room

The Expoxox ACD40 provides facilities for redirect access to the Corporation's Centrex system and into Logexpo — Expo's organization for obtaining accommodation. Serving the two groups is an information retrieval computer.

Even "time" has not been overlooked. Telephone circuits are being used in conjunction with a cesium atomic clock, sponsored by the watchmakers of Switzerland. The mechanism of this master clock is connected to 72 clocks throughout the site which will provide the official time for all events at Expo, including sports.

To keep tabs on essential services such as electric power, transportation and sewage, the Corporation is utilizing telephone circuitry to the full. Monitoring and alarm circuits are being used for the control of sewage at the two plants serving Expo. The switching of all general lighting and special lighting for sculptures, plus controls for electric power requirements on the Expo Express and Minirail transportation systems, are being handled by telephone circuits.

Bell Canada's circuits are also being used for visitor count and traffic flow on the Minirail system. These figures are to be fed into a computer together with information supplied by concessionaires and other participants to provide accurate visitor behavior patterns. The findings will be examined daily to see if people need to be motivated to visit quiet areas of the 1,000-acre Expo site.

And keeping participants informed as developments happen will be the job of Exponet — a computerized Message Switching Data Service providing a written message interconnection (by teletypewriter) between the Corporation and participating exhibitors.

Even though the communications factor of Expo 67 is extensive, it is only one of the many complex aspects that have been carefully planned to make Expo 67 the greatest of them all.

(Bell Telephone Company)

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

SOCIAL WELFARE WORKERS

by M. TULP

In the first article under this heading the Nursing Career was discussed. Another person who is indispensible in the area of Mental Health is the social worker. Although several years of formal training and a diploma or license are required to enter this profession there are also other kinds of social work that can be entered into with less training. These are Child Care Work and Social Welfare Work. We have found Mr. Michael Tulp willing to write an article about each of these.

Mr. Tulp studied Economics and Sociology at the Free University of Amsterdam before coming to Canada in 1957 He then worked for the City of Toronto Welfare Department as a welfare worker, for the Ontario Department of Welfare as a Rehabilitation Counsellor and for the British Columbia Department of Social Welfare as a social worker. He is well qualified in the field of social work since after receiving an A.B. degree at Calvin College he obtained the degree of Master of Social Work at St. Patrick's College University of Ottawa. At present he works as a Psychiatric social worker at the Children's Psychiatric Research Institute in London, Ontario.

SOCIAL WELFARE covers a broad field of social services to people in need. Pensions and welfare allowances need to be administered. Special services are to be given to the blind, crippled, poor and aged. Protection and care is to be offered to neglected and confused people. The number of professional social workers in this field is insufficient by far to meet these needs. Serious social problems which damage individual lives and threaten the welfare of the community must be dealt with. The major responsibility for coping with these problems lies with non-professional people, i.e. with staff having training and education not requiring a Master's Degree or equivalent. Most Government Departments and other agencies have been training their personnel in in-service training courses which lack a sufficienly broad theoretical basis.

During the last few years in many educational centres across the nation new training facilities have been opened. To mention only a few, University of Windsor, McMaster University, Hamilton, and University of Newfoundland, are offering Social Welfare Courses as a part of their B.A. program.

Seneca College of Applied Arts and Sciences in Toronto and Ryerson Polytechnical Institute, Toronto are training social welfare service workers. So do institutes in Vancouver, Brandon, Halifax and Montreal.

Mr. Zolliffe, director of the Ryerson course, once said that potentially the non-professional can add new dimensions to social services and professional social work practice in the same way that physiotherapists and x-ray technicians add new dimensions to hospital treatment and medical practice.

In other words, a new profession is emerging. In Canada for a long time there was a gap between University scientists and professionals on the one hand and on the other hand graduates of high schools and apprentice systems.

This is different in Europe. In the Netherlands e.g. a person can become a social worker a few years after graduating from high school ("Centraal Instituut voor Christelijk Sociale Arbeid" and other schools for "Maatschappelijk Werk", such as "de Nijenburgh".) This gap is being filled slowly.

Ryerson. In September 1964 a new two year certificate course was offered in the Social Welfare Services. The first class consisted of twenty-five students, twenty-two students graduated. The youngest student was eighteen and the oldest was fifty years old. Students consist of high school graduates (Grade 12) and of untrained but experienced workers, members of religious orders, housewives and people wishing to change their vocation to the helping field.

The Ontario Department of Welfare, and Departments in other provinces as well, consider any students and allow them to qualify for Department of National Health and Welfare Training Grants, which then if accepted by the student obligates him to be employed for at least two years in a Welfare Department, Children's Aid Society or other Department. Other grants may be available as well.

The function of non-professional training is to provide the broad foundation upon which both professional social work education and departmental in-service training programs are built. In this way graduate welfare workers can enter any public welfare or private agency.

The curriculum of the course is directed at increasing the students' knowledge in fields of human behaviour and development by studying psychology of the individual and of the family and the social effects of disease. A basic knowledge will be gained by studying sociology, political science, economics, English and Ethics. Social work concepts will be studied as revealed in interviewing and case study. Welfare services and administration will be reviewed. Field practice under close supervision is a most important part of the curriculum. This feature is particularly stressed at Ryerson, maybe more than at other places and in other provinces. In field practice a worker can gain first hand knowledge and understanding of policy, function and method of operation of a department or agency. One gains first hand knowledge and understanding of community resources in the health and welfare field. One gains skills in interviewing and group programming. One begins to assume responsibilities for cases and groups. One learns to observe, record and begins to understand the causes and effects of behaviour. One develops self-awareness and one begins to assess one's own interest and motivation for entering the field of social welfare work. And finally, one learns to test his own ability to form an effective helping relationship.

This, in brief, gives an idea of existing possibilities and of the kind of training which is required in relation to entering the field of social welfare. A career in Social Welfare Service offers a real challenge. There is a great shortage of manpower in this field. The courses here described are all of recent date and many more are forthcoming in community colleges, etc. Here lies a real change to be of service.

Wife Preservers

Sharpen dull scissors by cutting through a fine grade of sandpaper or emery cloth a few times.

IN MONTREAL —

Bible Society Centennial Exhibit

On the grounds of Christ Church (Anglican) Cathedral in the heart of Montreal's Uptown Business Section the Canadian Bible Society is erecting a temporary building to house a Bible Society Centennial Exhibit. The exhibit will be open from 10.00 a.m. to 10.00 p.m. daily from May 15 to September 15 and it is expected it will be visited by many of the millions who will attend Expo 67.

By means of displays and sound films the exhibit will depict:

A short history of the Bible.

Translation work at present.

Printing of the Bible.

Presentation of the work of the Bible Society.

The challenge of the work of the Bible Society.

Dr. W. S. Weaver of the Board of the Montreal District of the Canadian Bible Society is chairman of the committee and Rev. N. B. Knoppers has collected and arranged the material for the exhibit.

Among those taking part in the sod-turning ceremony on March 1st were Bishop R. K. Maguire, Dean R. Bothwell and Mr. J. Wylam Price. The theme of the Exhibit, which utilizes English and French throughout, is MAN AND GOD'S WORD.

"...and great was the fall of it"

by Dr. H. Hart

The words above this article are taken from Matthew 7:27. The fall of which they speak is the fall of a house built on sand, attacked by rains, winds and floods. They are appropriate words in a centennial article about the universities. Not pleasant words and therefore not the kind of words one prefers to speak on the occasion of an important birthday. But they are appropriate, because they reflect the most important single aspect of the university of our day. I will attempt to give a rough sketch of this downfall first and then I will try to make clear what is expected of us.

PLACE AND TASK OF THE UNIVERSITY

When we talk about the place and task of some human institution we must always distinguish between two very important things. One is the norm for the existence of such an institution, telling us what it should be and how it should function. By knowing the norm we can judge and evaluate whether that institution is doing what it should be doing. The other is the actual state of affairs, what actually goes on. Accordingly, we can ask with respect to the university: which norm is valid for it and how does it presently meet this norm.

The norm for the university is a very complex affair. To do full justice to this topic a large number of other topics would have to be analyzed and a number of historical investigations would have to be conducted. For the purposes of this article something like the following will suffice. The university is to assist society in getting to know reality by exploring and setting forth systematically those regularities in our experience which are there as a result of constant relationships in the universe. An example will clarify this. What is meant by regularities in our experience is that whenever I press down a certain switch in my apartment a light goes on, or whenever I forget to water my plants for a certain length of time they die. Our experience is filled with these regularities. They make up an important part of what we call knowledge. Ultimately, what we call a regularity in our experience depends on a relationship which is constant. In other words, there is a relationship between the growth of geraniums and the need for water which is constant. That is why I could say: when-*ever* I forget to water they die. That is so always and everywhere, that is constantly so. Now, the more advanced and the more complex a society becomes, the more the need arises for a deep awareness of these constant relationships. It is the specific business of the university to explore them, to find out how they are related to one another, to state them in what we call a law, to get to know how our experience depends upon them and what use we can and must make of them.

The present role of the university in modern society must be understood in the light of the secularization of life. What is meant by secularization is what Paul meant when he wrote to Timothy: Demas, in love with this present world, has deserted me. A secular society looks for all of its needs, for all meaning and for all certainty in life to what it can see and control for itself in this present world. It is a society which is convinced that it has come of age and that it no longer is in need of a God or a revelation or anything else that is out-of-this-world. In order to understand the role of the university in this secular culture we must see that human life is impossible without either meaning or certainty. Human life without a sure basis and without meaning can not be. But as we know, the only source of meaning and the sole basis of certainty is the revelation of God in Jesus Christ. Which means that a secular society is basically without meaning and certainty. Still, such a society can not exist without these two. And therefore it gets them somewhere else. It gets them at the university. Society went there for meaning and certainty and the university developed into the place where this was given. The modern university has become the temple of a secular society. The quest for certainty and meaning is carried on in the university, while God, the origin and foundation of certainty and meaning, has been replaced by the discovery and exploration of constant relationships. Modern science is the book of revelation for a secular culture.

The crisis in the university due to its becoming a shrine of worship and a source of revelation is now everywhere apparent. Students are bored and lost. They look for some identity in vain. The LSD festivals, in which the brightest, the most sensitive, the ambitious and imaginative students take part are little more than a symptom of the downfall. The university itself is more and more becoming a degree-mill or a computing distributor of facts. Professors tend to become technicians and drill-masters. Those who point out to us that these symptoms are not valid in all instances are only confronting us with the exceptions in a general trend and refuse to learn from what they see everywhere around them. What is now happening is the inevitable result of a secular direction in Western culture. And since the university is the center and basis of this culture, a continuation of the present trend will unavoidably spell the downfall of our culture. And great will be the fall of it. Two of the most important factors in this downfall merit special discussion.

One of these factors is the delusion in founding one's life and that of a civilization on the constancy of relations discovered in the university. At first sight it appears as though these laws of the universe, this universal law-order, afford a firm foundation. After all, they find their basis in the law-order of God's creation. However, if one cuts this order off from the origin, if one considers the laws apart from the law-giver, the law becomes a source of a confusing condemnation. For in the universe considered "in itself" or in abstraction (= pulled off from) from God, the multitude of relationships we experience require a focal point, a perspective. Without this perspective there is no unity, no integration in these relationships. Considered in itself, everything in our experience is related to everything else. But in God's Word we find the point of integration, the key to meaning, the unity of creation. However, a secular civilization has renounced this key which unlocks the meaning of experience. Nevertheless, some key is required, some point of integration and unity is needed. And for that reason secular man has devised such a perspective himself, an artificial perspective designed to provide a meaningful life. The choice of this pseudo-revelation of meaning determines the basic direction of secular society and also of the university which is its temple. This is not the place for a lengthy exposition about what happened when secular man chose himself as the focal point of the universe. It is enough to know that the last four centuries have been a demonstration of the futility of this choice. And what we witness in the twentieth century is an upcoming awareness that man's religious attachment to himself is leading to utter meaninglessness and despair. The century is coming to the discovery that the full revelation of the secular life must at the same time reveal the impossibility of that life. The university is the farthest advanced in this discovery and consequently it is a temple without any real message, a center of revelation without perspective. It is indeed a house built on sand, falling apart and disintegrating all over.

The other factor in the downfall is an immediate result of the first one. Since the increasing complexity of our civilization and the continuing differentiation require an ever expanding specialization in all fields of learning, there is a natural tendency to concentrate on one field and to neglect its relation to others. There is, in other words, a disconnecting of one's specialization from the universe of learning in which it belongs. If we see this in the light of what was said about the first factor, it will be seen that this tendency of disintegration goes hand in hand with the absence of a true point of integration; which only intensifies the disintegration or falling apart of the university. The *uni*-versity is rapidly becoming a *multi*-versity, in which the various departments have no relationship to one another and thus become self-contained units. This explains why the sensitive secular student feels lost in the university. Without perspective and relationship there is no meaning. For this reason the modern university, the center, basis and in a real sense the temple of our civilization is in state of deadly crisis, and with it our twentieth century secular society. Indeed: this house is built on sand. The rains and winds and floods are upon it and great will be the fall of it. This puts before us the question: do we have a place and a task in this?

PLACE AND TASK OF CHRISTIAN SCHOLARSHIP

It is clear that in the light of what is known as the cultural mandate, the norm for the university holds for the community of christbelievers just as well as for anyone else in this century. The norm for the existence of this institution calls christian men and women to this task of assisting society in the way of scholarship. The necessity for a body of scholars is immense in this day and age. Seeing to what it can lead when the modern university, with its present place in society, builds its house of learning on sand, we should have all the more reason to engage in biblically directed learning. The center of the problems of our generation lie at the university, while the basic ill of the university is in its illusory religious foundation. This means that never before in the history of Western civilization has the need for scripturally driven scholarship, for christian higher learning been greater. At the same time, the awareness of the breakdown of our civilization and the attending loss of meaning in life presents us with a better opportunity than ever to present the fear of the Lord as THE beginning of wisdom. The quest for meaning in this secular age is the greatest single challenge which has ever been presented to the body of Christ. Never before has any civilization been so ready to grasp for anything presenting itself as meaningful.

If Reformed Christian Canadians are looking for a meaningful Centennial project, nothing could seem more appropriate than throwing their full support behind the plans to open an institution this Fall in which an attempt will be made to carry on christian scholarship. The A.R.S.S. has such plans and will soon come to its supporting public with the request to share in this project.

To come to someone's birthday with words of admonition and medical advice is unusual. To come to someone's birthday with words of congratulation and earthly goods seems so much better. Yet, to do the former is to do the better in this case, for it means that you come in the name of the Gospel, as one who brings Good News.

First Things in Canada:

The Electron Microscope

by John F. Hayes

(Can. Scene)—During the early years of this century, makers of optical microscopes realized that they had reached the limit of possible lens magnification. Only some of the very best lenses would magnify an object 3,600 times. This meant that anything smaller than 1/50,000 of an inch in length or diameter could not be seen by the human eyes.

Professor Edgar Burton, head of the Department of Physics at the University of Toronto in the 1930's, was fully familiar with the limits of the optical microscope. He commenced to speculate on the possibility of using some form of energy that had a much smaller wave length than that of visible light. He knew that the wave length of a stream of electrons was very much smaller. Why then, he asked himself, could not the electron stream be controlled, bent and focused on tiny objects to make them visible?

Experiments were going on in Europe in 1932, but the results were unsatisfactory. Professor Burton pored over the problems. By 1936 he was convinced that he could build an electron microscope that would work, and he set out to prove it in a basement room of the University's Physics Building, assitted by two graduate students, James Hillier and Albert Prebus. There were three years of toil, frustration and experiment. Dozens of times the instrument was torn down and re-built. The 45-thousand-volt machine of steel, bronze and glass vacuum tubes refused to operate properly. Night and day the work went forward. And then, early in 1939, after a night of delicate adjustments, the electron beam miraculously came under perfect control! The three weary scientists could scarcely wait to test their invention. A razor blade was mounted in the instrument, the room was darkened, the electron beam turned on, rheostats finely adjusted, and there on the viewing screen appeared a mountain peak — a tiny section of the keen cutting edge of the blade magnified many thousands of times. They had succeeded!

Now they could make the exciting exploration into the fantastic secrets of the invisible. Bacteria, which under the best optical microscope appeared as the finest pieces of sewing silk, looked like sausages; viruses, never before seen, were like mothballs! The first startling discovery of the electron miscroscope was on the bacillus of tuberculosis — it was discovered that the germ was encased in a heavy coating of wax which gave it protection against ordinary disinfectants.

The amazing microscope improved under Professor Burton's work. Soon it magnified 96,000 times. Under this terrific magnification, Professor Burton was the first man in the world to actually see a virus!

Today, the electron miscroscope is in use all over the world. This scientific miracle-instrument ranks close to atomic power in its importatnce and usefulness to mankind. It is, perhaps, Canada's greatest single contribution to the world of science, and its giant eye first scanned the secrets of the invisible in Toronto, Ontario, in a University basement room in 1939. It is a "Canada-First" without equal.

Youth Evangelism Part Time?

The Sunflower Clubs ☆ The Compass Boys

"The love of Christ leaves us no choice." (2 Cor. 5:14a) He calls us to bring the good news to all men, i.e. men, women, children, boys and girls.

The Sunflower clubs for girls started in September 1962 and the Compass clubs for boys were formed in 1965.

The Sunflower method is to approach girls from non-christian homes in a comprehensive way: our message is for soul and body; our approach recognizes the natural as well as the spiritual needs of the girls.

The after-recess program with its craftwork and games is not just "bait", but is an essential part of the evangelistic approach, another way in which the Lord Jesus is proclaimed to the children. We are to present the Lord Jesus Christ and His Kingdom to the children. We have to fit our message in their lives, it has to become part of them. We must show them what it is like to live in Jesus' Kingdom. Besides the spoken words we need to sing, play and work with them. We as guides for the girls step down to their level and we stand beside them to win their confidence and to bring them the gospel. I would like to illustrate this with a true story:

Last Christmas when the guide arrived at the meeting place to pick up 5 Sunflower girls for the Christmas program, one was missing. "Where is Debbie," she asked.

"At home," came the answer from her friends. "Why?" "She has rollers in her hair and can't come to Church like that." "Why can't she take them out?" "She has to go to a Christmas party of her Dad's work tomorrow and her Mom is working late tonight so she can't put Debbie's hair up till after our Christmas program." "All right," the guide said, "let's go and get her, I'l put those rollers back in later tonight." So they did. They went to pick up Debbie. The friends helped to get her dressed, then took her rollers out in the car and combed her hair. This group was the last one to arrive at the Church, but it was a very happy group, because Debbie was there too. And Debbie? You should have seen her eyes!

My task as part-time fieldworker is to keep in close contact with the local clubs in central Ontario and to offer general assistance to the guides. After occasional enjoyable visits to the Sunflower club meetings, the guides and I often communicate our ideas by mail.

In order to reach more guides in one evening than in just one city or town we organized districts. A district combines a couple of cities. The Toronto District was established last year before I started in this field. I helped to form a Hamilton District and in the very near future I hope to have a district in the London-St. Thomas area.

At the district meetings the guides receive, through lecture or courses, information and instructions in the different aspects of their club work and we try out certain craft together, which gives us much fun too.

One guide once said after such a meeting: "I received another "booster shot" tonight; it is good to have been together again."

We might also discuss articles out of the *Sunflower Post* (published three times a year). This magazine gives detailed information and suggestions on Bible topics, ranks and badges, poems, songs, crafts, etc. The *Manual* is given out for the guides while the girls have their own *Sunflower Book*, which contains the requirements for the ranks and badges.

My task as fieldworker includes also the preparation of the crafts in the *Sunflower Post*. This inspiring work takes many hours of hunting for and trying out of various projects. It is rewarding to see these ideas to take shape and to develop into worthwhile results.

Statistics of Dec. 31, 1966 show that there are 15 cities with approx. 25 clubs covering more than 300 girls.

Every year a Conference Day is held for workers in youth evangelism with a speaker, discussions, workshops and evaluation. This year's conference will be held D.V. on Saturday, August 26 at the Brantford, Ont., Christian Reformed Church.

Youth Evangelism — Part time? I chose as the title. Is it realy only part-time? Did not the Lord command us all: "Go ye and tell . . . (Matt. 28:19a) When you go about our daily task a home or elsewhere and your hands are busy, where are your thoughts then? Mine are concentrating on Sunflower work, how to plan this or how to do something else. For me it is a full time task the Lord gave me. May God bless you in your sepcific tasks in His kingdom.

Mrs. W. G. Munnik

Any Church or evangelism committee who likes to organize a promotional evening is welcome to contact me to make arrangements. Address: 2064 Courtland Crescent, Cooksville, Ontario.

FARMERS' CORNER

FEDERAL FARM CREDIT AIDS FARM ADJUSTMENT

Ottawa, April 28, 1967 — That the need for long-term mortgage credit in Canadian agriculture is increasing is evident in figures just released by the Farm Credit Corporation for the fiscal year ended March 31, 1967.

A total of 12,167 leans amounting to $247,947,500 was approved during the 12-month period, compared with 11,238 loans totalling $208,984,900 during the previous year. This represents an increase of 8.2 per cent in the number and 19 per cent in the amount of loans.

The following is the geographical distribution of loans approved during the past fiscal year, with figures for the previous year shown in brackets:

British Columbia 582 (611) loans for $15,017,800 ($14,014,600)

Alberta 2,844 (2,940) loans for $62,408,800 ($58,346,300)

Saskatchewan 3,656 (3,197) loans for $72,046,700 (56,570,200)

Manitoba 1,122 (899) loans for $22,160,200 ($14,879,500)

Ontario 2,042 (2,210) loans for $43,332,600 ($42,695,300)

Quebec 1,522 (1,140) loans for $25,941,200 ($18,987,200)

Atlantic Provinces 399 (241) loans for $7,040,200 ($3,491,800)

The ever-growing demand for long-term credit results from major adjustments taking place in the physical and financial structure of farms and farming techniques, say FCC officials.

Such adjustments, they indicate, are essential for the continued growth and development of the agricultural industry.

The Corporation also lends to groups or "syndicates" of three or more farmers who have entered into an agreement to share in the purchase and use of farm machinery. The object is to help farmers save on machinery overhead costs.

From the inception of lending under this program in January 1965 to the end of March of this year, 261 loans were made to 216 syndicates comprising 839 farmers. The total amount lent was $1,985,989. Loans have been made for a wide range of agricultural equipment which is being successfully used on a cooperative basis.

The Corporation has more than 200 Credit Advisors located in agricultural centers across Canada in order to make its facilities readily available to the farming public.

FAIRS' PRIZE MONEY AND CHANGES

Ottawa, April 28, 1967 — One main effect of the new livestock classifications offered to fairs and exhibitions by the Canada Department of Agriculture is the increase in prize money.

The total increased sharply in 1966 as more fairs adopted the classifications. For example, the Department's 50 per cen share of the prize monies in Dairy Classes totaled $333,760 compared with $260,359 in 1965. For Beef Classes it was $190,695 ($142,499); Swine - $27,673 ($11,363); Sheep - $54,370 ($10,764), and Classes for Best Herdsman $10,879 ($7,964). The grand total paid by the Department - $617, 118 ($432,950).

In 1967, any fair offering the maximum prize money schedule in each of the dairy breeds for which they have prize lists, may offer additional classes with prize money, provided that the maximum schedule is adhered to throughout. The same applies to Beef Classes.

In the Inter-breed Registered Steer Class each entry will be scored but prize money will be restricted to those entries producing carcasses of Choice, Good or Standard Grade.

Production requirements based on the results of the Record of Performance Policy for Swine, have been added to two more Swine Classes.

In the Class for Ewe with Lambs at Foot, judging will be based on a maximum of two lambs, whereas in 1966 it was possible to show triplets.

Dentition, that is checking the number and type of teeth, will be used to decide eligibility in respect to age in the classes for lambs and shearlings.

No preferred weight is given for carcasses in the Single Market Lamb Class. The two main factors to be used in deciding the placing are rate of growth, and quality.

The Class for Herdsman has played a most useful role in that competitors at fairs where this class has been introduced have transformed some barns into near showplaces where the public can enjoy looking at animals under clean, bright conditions.

It is noticeable that more city people are visiting the barns than was formally the case.

The Pavilion of the Netherlands (Holland) at the 1967 World Exhibition in Montreal

MONTREAL — A building unique in design, a brief tour through history, a vivid illustration of the Dutch people's eternal struggle against the sea, a large model of Rotterdam, the world's busiest port, and of course, a windmill and fisherman's houses: these are some of the attractions of the Kingdom of the Netherlands' Pavilion at Expo 67.

ULTRA-MODERN ARCHITECTURE

The Netherlands being a sea-oriented country, its pavilion, appropriately enough, is almost completely surrounded by water. It sits on a man-made extension of St. Helen's Island facing the port and city of Montreal across the St. Lawrence River.

The building itself illustrates an entirely new concept in construction. A unique frame-type forms a "cocoon" made of 35 miles of Canadian aluminum tubing. This "cocoon" structure which combines great strength and light weight support the floor, the walls and the roof. This unusual design developed by Rotterdam architect Walter Eykelenboom is put into practice by a Canadian-patented connector system. No welding or riveting is required and the structure can be easily dismantled, crated, shipped and re-erected. The building has three main exhibition halls, one of which has a cantilevered area thrusting out 45 feet towards the river. The outstanding design has already been the subject of much interested comment in international architectural circles. It is a construction process capable of infinite variations, and the lighting effects at night are especially rewarding.

A VIGOROUS NATION

A monument erected in 1932 on the site of the great dam across the mouth of the Zuyderzee, an inland sea transformed into a lake and a huge area of reclaimed land (polders), carries this sentence: "A vigorous nation builds for its future". This motto, which represents the spirit of the Dutch in their ceaseless struggle against the sea and in the country's post-war reconstruction, is illustrated throughout the pavilion. The moment the visitor leaves the first hall, which features a charming replica of a picturesque fishing village scene complete with a windmill, the contrast is felt between this traditional image of Holland and the modern, highly industrialized country it has become today. The rest of the pavilion is devoted to the various aspects of Holland in 1967, and the importance of advanced technology in the day-to-day life of the Dutch people. This message has been carried through visually in the pavilion's general exhibits as designed and made by Joop Geesink's Artists of Amsterdam.

The sea, as the ever-present friend and foe of the Dutch, is the theme of three major exhibits. A huge model shows in detail the famous "Delta Plan", a multi-billion dollar hydraulic project to be completed in 1978. After 25 years of exacting engineering work, this project will provide Holland with more adequate protection from the sea (the 1953 floods caused a major disaster) and help the country boost its agriculture by increasing the fresh water supply.

A second model depicts the importance of the Rhine Delta to inland water traffic. An imaginative display gives the viewer the impression of sailing in busy Rhine River amidst barges and pushboats.

TRADE AND INDUSTRY

Then closer to the North Sea, in the estuary common to the Rhine and Meuse Rivers, is Rotterdam-Europoort, the world's foremost port which is depicted in a precise scale-model. In itself, Rotterdam-Europoort is probably the best example of the post-war struggle and re-birth of a city virtually destroyed in the early days of the second world war. Today the port of Rotterdam is the world's most progressive and the world's busiest. In 1966, for the fifth consecutive year, its tonnage (over 130 million) has been substantially higher than that of New York.

Amsterdam, the country's capital, its most cosmopolitan city and largest industrial center, will be described in detail by the mayor himself on the telephone. The newly enlarged Amsterdam International Airport at Schiphol, one of the leading European air terminals to be opened by Queen Juliana of The Netherlands on April 28 will have a separate display.

The importance of Radio Nederland in Hilversum, the short-wave station broadcasting to the world in six languages, will also be shown. A nearby display will account as a major center of international telecommunications.

Emphasis in the central and final exhibition halls will be on the country's transformation into a highly industrial nation. From the promenade of a ship, the visitors will get a cinemascope impression of Dutch industries as seen from rivers and canals. A large display by the prominent Amsterdam photographer Cas Oorthuys will acquaint them with both the workers of Holland and the products of their manifold skills.

A COUNTRY "FULL' OF CULTURE

This is the heading on a 15 x 50 feet convex wall on which one of Holland's leading cartoonists, Opland, depicted his country's cultural life. His colorful illustration of the presence of all the arts in the day-to-day activities of the Dutch has, in keeping with the overall theme and atmosphere of the pavilion, a definitely ultra-modern touch.

While Holland's major artistic contributions like famous paintings by Rembrandt, Van Gogh and Mondrian, can be admired in the Expo Museum of Fine Arts in Harbour City, the Netherlands' pavilion will concentrate on contemporary art expressions. In a separate art center, a series of rotating exhibitions will highlight religious art, painting, sculpture and graphic art by the younger generation, including works by Canadian artists of Dutch origin.

Music lovers will be able to listen to "stereo" concerts by leading Dutch orchestras and other ensembles in a special room designed for the best results in sound reproduction.

Arts and crafts will also be represented in the pavilion by a 28-bell carillon hanging outside the panoramic window overlooking the St. Lawrence River, Andries Copier's multi-color arrangement in world-famous Leerdam glass, Kor Aldershoff's furniture and decorations for the reception room, and Cécile Dreesmann's embroidered portraits of Queen Juliana's ancestors.

KINGDOM OF THE NETHERLANDS

The pavilion being the one of the Kingdom of the Netherlands, it also features Holland's equal autonomous partners in that kingdom: Surinam, and the Netherlands Antilles.

The visitor will have a chance to discover something about these sunny territories in Latin America and the Caribbean which thrive on both industry and tourism. He may also remember that Surinam was obtained by the Dutch in 1667 (when "New Amsterdam", now New York, became a British possession) as a result of the Treaty of Breda, the original of which is the only historic document displayed in the pavilion.

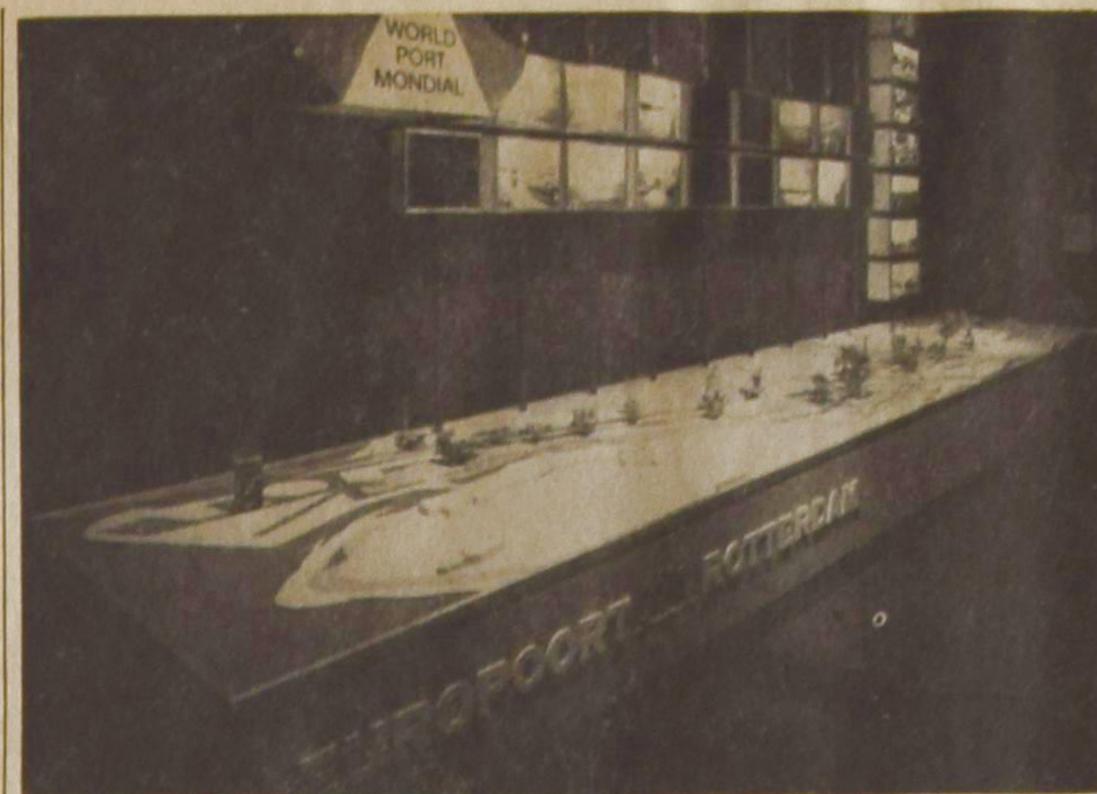
THANK YOU, CANADA!

One of the last exhibits to be seen by the visitor in the Dutch pavilion is a heartfelt expression of friendship and gratitude towards Canada for its role in the liberation of Holland in 1944/45.

This takes the form of a huge book (8 x 14 ft), the pages of which will turn to show that the Dutch people have not forgotten what Canada did for them. It will be in front of this monumental book that Queen Juliana, herself the guest of Canada during the war, will preside at a brief remembrance ceremony on May 18, Expo's "Netherlands' Day".

The visit of Queen Juliana and Prince Bernhard of The Netherlands to Montreal on that occasion will further be marked by a gala performance of the Amsterdam Concertgebouw Orchestra at Place des Arts, the visit in Montreal Harbour of two frigates of the Royal Netherlands Navy, and the world première of John Ferno's 70-mm. documentary film entitled "Sky over Holland".

And to add a special salute to the country hosting the World Exhibition, thousands of Dutch tulips along one side of Swan Lake will form a colorful living guide to the pavilion of the Kingdom of The Netherlands.

EUROPORT ROTTERDAM MODEL

THE CONCERTGEBOUW ORCHESTRA OF AMSTERDAM

Conductor: Bernard Haitink.

Place des Arts (Salle Wilfrid Pelletier) — May 17, 18 and 19 (evenings)

May 17 programme (Gala performance)

C. M. von Weber	— Euryanthe Overture
Willem Pijper	— Six Symphonic Epigrams
Claude Debussy	— La Mer
Johannes Brahms	— Symphony no. 1

May 18 programme

Joseph Haydn	— Symphony no. 96
Gustav Mahler	— Das Lied von der Erde (The Song of the Earth). Soloists: Maureen Forrester, contralto; Ernst Haefliger, tenor.

May 19 programme

L. van Beethoven	— Leonore III Overture
Franz Schubert	— Symphony no. 3
Igor Stravinsky	— Symphony in three movements
Albert Roussel	— Suite no. 2 from "Bacchus et Ariane"

SONG OF THE HOLLAND CANADIANS

Come ye, who boast of Dutch descent,
Sons of the Netherlands,
Who found a home in Canada
Far from "Old Country's" strands;
Let us unite in festive song
And praise this blessed land,
To which God in His providence
Did lead us by His hand.

We love the land across the sea;
We glory in the past;
We pray for its prosperity;
May it for ever last!
But — though we love old Holland still —
We now, with all our might
Must love, and live for Canada
For justice here, and right.

"O grant, we pray, our father's God,
That by Thy guiding hand
We may become a blessing here,
For our adopted land!
Infuse the best of all our past,
And what we are today,
Into the life, into the deed
O blessed Canada."

Author unknown

DR. WILDER PENFIELD whose work is neurosurgery in Canada won him recognition as one of the world's great men of medicine. The seventy-six-year-old Montrealer was the head of the Neurological Institute (affiliated with McGill University), and still maintains a link as its honorary consultant. In his retirement, which he believes should be the start of a new productive life, he has written eight medical books and two novels. Much of this work he did under pressure of other duties — pressure that would have staggered a good many other writers. In his book **The Second Career** he takes issue with those who downgrade the efforts of older people. In his lectures, he has defended the problem of a second language until the first was well-established. Dr. Penfield also worked closely with the late Governor General Georges P. Vanier in his efforts to strengthen family life in Canada. (Telegram Photo)

The Christian Reformed Church of "the Peace"

PEACE CHAPEL - GRANDE PRAIRIE

1950 - 1960

The beginnings of the Christian Reformed Church in "the Peace" date back roughly to the year 1950. It was in that year that Rev. Hanenburg first made contact with a few families of Reformed persuasion in this area — a few of which had recently settled here and a few others who had been in the area for a good number of years already. Rev. Hanenburg was at that time what one could call an itinerant Home Missionary of the Chr. Ref. Church for the area north of Edmonton, and his labors included caring for groups of people at Barrhead-Westlock, Peers-Edson, and Grande Prairie-La Glace. It was chiefly the post-war immigrants from the Netherlands that brought these groups into existence. Thousands of immigrants of the Calvinistic faith came to Canada from the Netherlands during the years 1948 to 1955, and many of these settled in Alberta. And though Edmonton absorbed the majority of them, there were others who moved to more outlying districts, and the Peace River country was one of these. Rev. Hanenburg, assisted often by "fieldman" Herman Wierenga, was called to serve these young, struggling groups of people, and it was through his labors that a Chr. Ref. Church was organized in La Glace in the year 1955.

It is necessary, however, to relate in a bit greater detail the steps and struggles leading up to this event.

As already stated, it was the post-war immigration from Hollend which gave rise to the groups of people in this area. Without that these groups would not have begun. However, mention should be made of the fact that a couple of families had settled here prior to this time, that is, in the Peace River country. They included the John Postman family who came to the La Glace district in 1913, having lived in Monarch in Southern Alberta since 1905. This family was the first of Reformed persuasion to settle in this area, and until recently three, and at present two of the sons are still senior members of the La Glace group. The Postman family was joined by the brothers Bill and Pete Pol in 1927 and 1929 respectively. These families were then joined by the first immigrants around the year 1948, which also gave rise to the first worship services. The first of these services were held in Speke Hall in Grande Prairie, and later in various other places: a little United Church building one mile east of Buffalo Lakes, the P.R.B.I. building in Sexsmith, and a little United Church building in the same town. One or twice services were also held in the towns of Beaverlodge and Hythe. They had no abiding meeting place, one could say. The reason for these various locations, besides the fact that they did not own a building as yet, was that the members did not all live in one area, but were scattered here and there, most of them living around La Glace and Grande Prairie, some thirty miles distant from each other. Hence, the meeting place sought to accommodate all as much as possible. It was not too long, however, that the group in Grande Prairie began to dwindle and that in La Glace to grow, and thus in 1954 services began to be held in La Glace at the home of Henry Postman, some three and a half mile west of the town of La Glace. Here the group met for several years until the present church building was bought in 1959. The building had previously been used as a schoolhouse.

During these years, both before and after organization, the church was without a regular minister. Rev. Hanenburg continued to serve as Home Missionary till 1959, but his services were necessarily limited, as he had other fields beside this one to care for. During the summer months the church was often served by students from the Church's seminary, located in Grand Rapids, Mich. These students would have summer field-assignments as part of their regular preparatory program for the ministry, and vacant churches would benefit from their services. Occasionally a retired minister would render some months of service also.

CHR. REF. CHURCH - LA GLACE

As indicated earlier, the group became an organized church in the year 1955, Dec. 9 being the exact date. 19 families and one single confessing member made up for the charter members, or, to say it differently, there were 19 confessing members, 21 baptized children, a total of 40 souls. The organizational meeting took place under the direction of Rev. Hanenburg and representatives of the Edmonton I consistory. This was the *official* beginning of a Chr. Ref. Church in "the Peace." It was organized in the La Glace Chr. Ref. Church, and to the present day this group, still about the same size, consisting mainly of farmers, continues to meet here — "group", since it is now only a part of the Church which meets in two places (Grande Prairie and La Glace), but is in fact *one* Church — the Grand Prairie-La Glace Chr. Ref. Church. In the first decade, however, the church was by and large situated in La Glace. Until 1956 occasional services were held in Grande Prairie too, particularly during the summer months, but at that time these services came to an end until the year 1961. And that brings us to the second decade of our history.

1960 - 1970

From the summer of 1960 to the fall of 1961, Mr. Evert Gritter, a seminary student, worked here as an intern. It was during his stay, in the spring of 1961, that services were again begun in Grande Prairie, with approximately 7 families, this time on a regular basis. This group met first in the Elk's Hall in Grande Prairie, and later in the Seventh Day Adventist building which is located just east of what is now the Chr. Ref. Church, known as Peace Chapel. This latter building was constructed in the year 1963, with official dedication held July 9 of that year. Since then the group has grown to approximately 15 families, with prospects for slow but steady growth.

It was in February of 1962 that the two groups received their first full-time minister in the person of Rev. Dick C. Bouma. The installation service was held in the McLaurin Baptist Church, since the Chr. Ref. Church did not as yet have their own building in Grande Prairie. Rev. Bouma served the Church in the capacity of Home Missionary, since the Church was still under the control and supervision of the Denominational Home Mission Board in Grand Rapids, Mich. He served these two groups till the summer of 1965 when he left for another charge in Montana. It was in the fall of that same year that these two groups became "a calling church," that is, they became independent from the Home Mission and became an autonomous, self-ruling church. They were now able to call a minister of their own, and in September of 1966 the present minister, Rev. J. Tuininga, was ordained and installed.

That, then, is the history of the Chr. Ref. Church in the Peace River country.

Mention should be made yet of the fact that in 1961 a third group came into existence in the Blueberry Mountain area. The work here was expanded during the Rev. Bouma's ministry. Mr. Korneef, an R.B.I. student from Grand Rapids, Mich., served the field from 1963 to 1964, and Mr. Klok, also an R.B.I. graduate, succeeded him from 1965 to 1966. Though at one time a sizeable group, due to internal troubles and poor homesteading prospects, it gradually diminshed until it was closed down in March of 1967. In the fall of 1966 a few families living in the town of Peace River began to meet for regular worship services on Sunday and there is enthusiasm and good hope here for the future.

GRANDE PRAIRIE

By Philip R. McLeod

GRANDE PRAIRIE — This northern Alberta city has been variously described as the Capital of the Inland Empire, the Gateway to the Last Frontier, the Action Central of the Peace River Country.

It is all of these. And sometimes, like when the big thaw comes in the spring and mud oozes from every pothole pore, it is none of them.

But one thing is sure, Grande Prairie and the Peace River Country it serves, stands on the threshold of an exciting future.

Not that the past hasn't been kind.

Fifteen years ago, Grande Prairie was a sleepy prairie town, a little unorthodox perhaps because of its northern location but certainly not exciting. Today, the population has topped the 12,000 mark, more than four times the total in 1950. Officials here conservatively estimate the census will pass the 20,000 mark by 1980.

Why?

Grande Prairie has several things going for it. As the southern doorway to the Peace River Country, this city is the funnel for hundreds of homesteaders trekking north.

The Peace River Country, which extends from here 200 miles north, is the last major homestead area in North America. There are more than 10 million acres of unbroken land which will be opened for settlement in the next 10 years. At present, about 200,000 acres a year come under cultivation for the first time. Although wheat has been one of the major crops, agriculturists are encouraging farmers to move into the growing of fescue and rapeseed — already The Peace Country produces about 95 per cent of the Canadian rescue crop, mostly for overseas export.

In addition, the pace of oil and gas exploration in northwestern Alberta is quickening and Grande Prairie is serving as the jumping off point for many of the companies involved.

A pulp mill is forecast within the next five years, carving a harvest out of virgin timber stands south of the city. Already, the forests provide employment for several thousand workmen every winter to feed a plywood plant operating here.

Kickoff for the flurry of activity here has been the construction of a railway from Hinton, Alberta, west of Edmonton to Grande Prairie by the Alberta government. Its main purpose will be to spur coal and lumber development in a resource triangle 100 miles south, but it will also provide a shorter route to west coast markets for Peace Country farmers. Completion date is the fall of 1968.

But despite its location on the fringe of a frontier, Grande Prairie is not a rugged boom town. The streets are paved, the houses modern, the business section well defined. The city has a daily newspaper and a radio station and television is piped in from Edmonton.

Airlines, railways and bus connections are provided with the "outside".

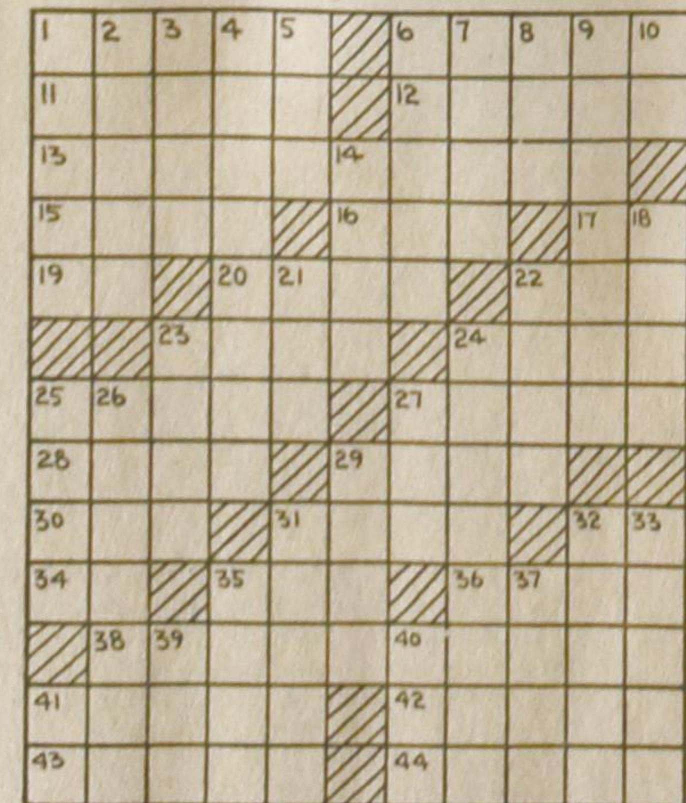
The outside, incidentally, is Edmonton. It's 300 miles southeast but the highway is paved all the way.

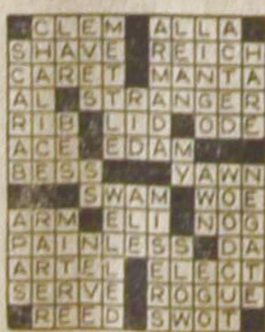
(Mr. McLeod, 23, is managing editor of The Daily Herald-Tribune in Grande Prairie. He has been a resident of the city for five years.)

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Namesakes of actor McCrea
6. Scrub
11. Egyptian dancing girl
12. Agreements
13. Describing an unreliable business venture
15. Lose color
16. Single unit
17. Exclamation
19. Roman pound
20. Rule, as paper
22. Back
23. German river
24. Underground bud
25. Coat fold
27. Three-spots
28. Among
29. Aquatic mammal
30. Public vehicle
31. Place for ducks
32. Exclamation
34. Baseball position: abbr.
35. Overwhelming amount
36. Valley
38. Being between poles
41. Near: poet.
42. Nest-building fish
43. Maturing factors
44. Glides

DOWN
1. Part of Tel-Aviv
2. Bulging jars
3. Fresh water tortoise
4. Tagged
5. Timid
6. Backbone
7. Enclosure
8. Alas!
9. Completely
10. Education's basic three
14. Not any
18. Fireplace projections
21. Sick
22. Stoke
23. Sacred bull: Egypt.
24. British general
25. Scientists' workrooms, for short
26. Entertaining
27. Decade
29. Fly aloft
31. Noblemen
32. Warning signal
33. Belonging to the wif[e] of Zeus
35. Asterisk
37. Turkish regiment
39. Born
40. Dance step
41. Rough lava

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

HIGHLIGHTS OF CANADIAN HISTORY

7

The Red River Colony

(Highlights of Canadian History is a copyright series of ten stories prepared by Imperial Oil Limited and Canadian Scene for Centennial publication, and released exclusively to the foreign language press and radio of Canada.)

The first permanent settlement in the Canadian West was the Red River Colony, the nucleus of what is now Winnipeg. The idea of the colony was conceived by Thomas Douglas, fifth Earl of Selkirk, a high-minded and philanthropic Scottish nobleman. He was distressed by the early 19th century economic revolution in the Highlands of Scotland, where the crofters were being driven from the land to make room for sheep farms. He felt that the crofters' only hope lay in emigration to the New World.

In 1803 Lord Selkirk established a colony of settlers in Prince Edward Island. The following year he sent more than 100 Highlanders to settle near Lake St. Clair, but nearly half of them died from malarial fever or dysentry. Then he embarked on a third venture in the Red River Valley. He had no first-hand knowledge of the country, and no conception of the opposition he was likely to encounter from the North West Company, which had been entranched in the Red River Valley for years.

Selkirk's first step was to buy a controlling interest in the Hudson's Bay Company which had, in 1670, been granted a charter by Charles II, conferring on them the trade and ownership of all the territories watered by the rivers flowing into Hudson Bay. Lord Selkirk persuaded the Company to grant him an area of 116,000 square miles in the valleys of the Red and Assiniboine Rivers, named Assiniboia. He appointed, as governor, a United Empire Loyalist from Upper Canada, Capt. Miles Macdonnell. In 1811 Macdonnell sailed from Scotland with 100 settlers. After a stormy passage of nearly two months, the party arrived at York Factory, too late to reach their destination on the Red River. The winter was like nothing the settlers had ever experienced, but spring came and they set out bravely on the 730-mile journey. They had to build flat- bottomed punts which could be carried over the portages along the route, until they reached what is now known as Colony Gardens. For two years they just existed, half starved and half frozen.

Meanwhile Lord Selkirk had learned of their desperate plight; his reaction was to send out another 100 immigrants. Their ship made good time but an epidemic of fever killed many of them. In the spring about half of the party made their way over the snow to the Red River. But starvation was staring Miles Macdonnell's settlers in the face; he issued a proclamation forbidding the removal from Assiniboia of any food, and seized 600 bags of pemmican from the North West Company's trading post at the mouth of the Souris River. Since the Company relied on the Red River Valley for food supplies, they attacked the settlement in 1815, forcing the settlers to leave for Norway House at the north end of Lake Winnipeg. After they left, the whole of the settlement was burned. Too late, Lord Selkirk dispatched a band of voyageurs under the command of Colin Robertson, who persuaded the settlers at Norway House to return to the Red River. When they got back to the Colony, they found that their crops were better than ever before. In the autumn the settlers were reinforced by still another contingent of 84 settlers fro Scotland. By this time the Nor'Westers had enlisted the help of a band of half-breed fur traders. At a place north of Fort Douglas, called Seven Oaks, the new Governor Semple and nearly all of his men were killed. The colonists were allowed to depart north in peace to Norway House. For the second time the Red River Colony was wiped off the map.

Lord Selkirk, who at last realized the danger to his colony, had reached Montreal and set out for the West. At Fort William, he seized the Fort, arrested nine of the partners of the North West Company, and went on to Red River to bring the settlers back from Norway House to re-establish the Colony. But Selkirk had exceeded his authority. His action gave rise to a long series of trials in which he suffered severe legal reverses which brought about a breakdown of his health. He died in southern France in 1820.

In his book, *Lord Selkirk of Red River*, author John Gray concludes: "The relentless pursuit of an important idea has gained the fifth Earl of Selkirk a place among the great experimenters in colonization. He had founded a city and staked out a province, the hinge on which Canada would one day swing open. This had not been mere change for he had always believed—when to others it was foolish vision—that the Prairies could provide food for millions. And he had seen his settlement as the bastion against American encroachment which it later became—Canada's most tangible claim to the prairies it had long neglected."

A constant smirk upon the face, and a whiffling activity of the body, are strong indications of futility. Whoever is in a hurry, shows that the thing he is about is too big for him.

Lord Chesterfield

CHURCH ORGAN

Due to acquisition of pipe organ, we are selling our HALLMAN CATHEDRAL ORGAN in almost new condition, with 2 dual type tone cabinets, 2 full manuals and concave pedalboard, presets, automatic pedal, and many features, suitable for church up to 700 seating. A real buy at $3.250.00. Direct your inquiries to A. J. Hordyk, 3386 Regal Rd., Burlington, Ont.

FARMS TE KOOP

150 acres, 130 bewerkbaar, 6 mijl van Tillsonburg. Het land is al geploegd. Een uitstekende cash-crop farm. Flinke barn. Een nieuw 3-slaapkamer bungalow. Tevens enige machinerieën. De prijs is $47.000 met $10,000 down. Open for offer.

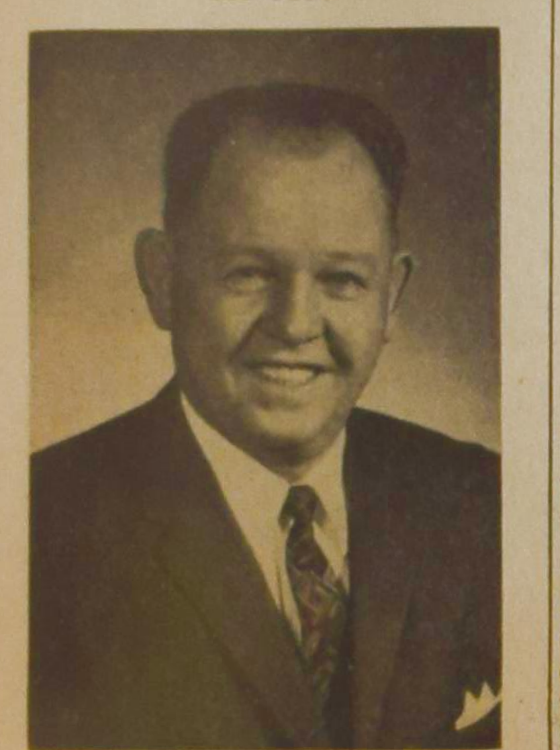
100 acre, 8 mijl van Woodstock, aan de hoofdweg. Grote barn, heeft stable cleaner, melkhuis, bulk cooler, silo. Het 3-slaapkamer stenen huis heeft alle voorzieningen. Op de farm is een $18,000 Junior Farm Loan dat overgenomen kan worden De totale prijs is $42,000. Direct te aanvaarden.

150 acre, 130 bewerkbaar. Grote barn. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Met de farm gaan 58 stuks vee (Holstein) en een complete serie machines. De totaalprijs voor dit alles is $55,000 en open for offer. Direct te aanvaarden.

TE HUUR een **Grocery Store**, aan een drukke hoofdweg. Dit is een excellente gelegenheid voor een gezin dat vooruit wil. Er is altijd werk voor meer leden van het gezin naast de deur, en deze zaak kan dan naderhand ook gekocht worden.

En voor meer farms en zaken schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Mr. Jan Wybenga.

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

230 Acres Dairy Farm

Met melkcontract. Huis geschikt voor twee gezinnen. Meer dan 100 stuks vee (Holstein). Alle nodige machines. Grote barns, best land. 7 mijl vanaf Jarvis. Vraagprijs: $90,000.00; $30,000.00 down.

Jack Bylsma

REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

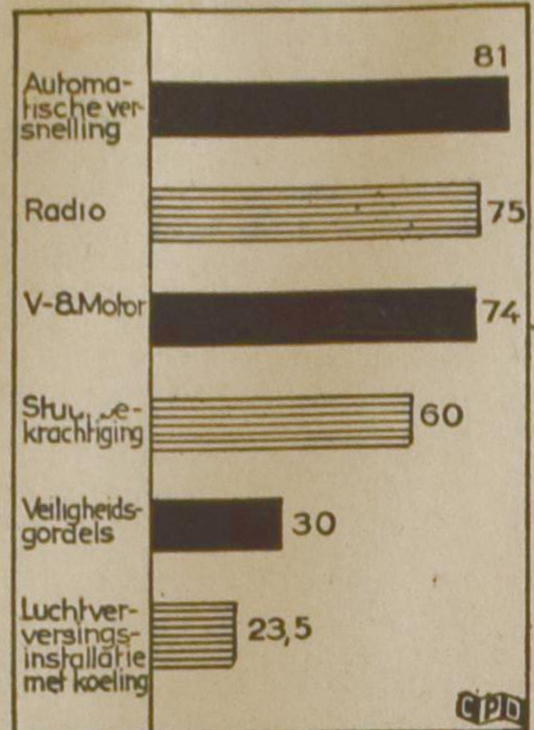
EXPO, MONTREAL

30 minutes from Expo. Private home. Accommodation 2 rooms. Very reasonable. Close to Highway 2 & 17 & Chr. Ref. Church. Write to H. Budding, 5180 Savoie, Pierrefonds, Que.

OTTAWA PARSONAGE

Two hours drive from Expo. Who is willing to preach in Ottawa on July 23rd and 30th? He may use our parsonage from July 22nd ± 2 p.m. — August 4th. Rev. A. W. Schaafsma, 7 Gilbey Dr., Ottawa 5, Ont.

DE SMAAK VAN HET PUBLIEK
Verdeling naar technische uitvoering v.d. Amerikaanse autoproduktie 1966 (in %)

AMERIKA KIEST VOOR DE AUTOMATISCHE VERSNELLING

Het is interessant te weten wat 's werelds grootste autoproducent, de Ver. Staten, voor zijn auto's als noodzakelijk ziet.

In 1966 produceerden de Ver. Staten bijna 9 miljoen auto's. In de grafiek is deze jaarlijkse produktie verdeeld naar de technische uitrusting van de personenauto's. De automatische versnelling heeft het pleit in de Ver. Staten gewonnen, getuige het feit dat van elke 100 auto's bijna 81 deze technische mogelijkheid bezitten. Opvallend is dat slechts 30% van alle nieuwe personenauto's is voorzien van veiligheidsgordels.

BOY WANTED

to work on farm. Age 16-17. Year-round. Experience not necessary. Drivers licence required. Good home. C.R.F. Write or phone Harry Blyleven, R.R. 3, Caledonia, Ont., RO 5-4198.

Wanted:

MARRIED MAN

for large beef cattle farm in Forest, Ont. Modern home and high wages. Must have experience and be able to work alone. Laurens Markusse, R.R. 1, Wyoming, Ont. Phone 845-3274.

285 ACRES

Dairy farm, 90 head of Registered Holsteins, near Wellandport,, Ontario. Full line of modern machinery, new barn, 2 large silos, 2 family home, farm borders on Welland River, house situated on paved road, can be sold with or without stock and implements. Can be converted to an ideal beef farm.

165 ACRES

Near Niagara Falls bordering on Queen Elizabeth Highway, 2 family home, new barn, 35 head registered Holsteins.

For other farms in the Niagara Peninsula, also available, call

CHARLES FREURE
WELLANDPORT, ONTARIO
386-6150

Representing

DONALD ALSOP AGENCIES LIMITED,
Realtor, Fonthill, Ont.

Nederlandse Calvinistische immigranten

(Vervolg van pag. 3)

steund? Ziedaar het knellende probleem. In het land der vrijheid knelt de schoen de Canadese voet het meest in de buurt van de grote teen van het onderwijs! Dit te meer wanneer Canada de Verenigde Naties ontmoet in New York en zo.

Er zijn meer van die knelpunten. De Christian Labour Association werd nog zeer onlangs door Professor Runner de Achilles-hiel van een humanistische samenleving genoemd. Kan men de vrijheid van "speech" en "association" handhaven terwijl men met de andere hand het lidmaatschap van de "union" tot voorwaarde van het arbeidskontrakt maakt? Je bent vrij om lid te worden. Als je het doet, dan "you are hired". Maar zo niet, "you are fired". Hier klopt iets niet!

Als er meer ruimte was, zou er meer genoemd moeten worden.

Maar we moeten er spoedig een punt achter zetten. We willen dit echter niet doen, voor we nog eenmaal naar het onderwerp hebben gekeken.

Wat is de invloed van de Nederlandse Calvinist op de Canadese samenleving?

Het is duidelijk dat deze vraag ook een **persoonlijk antwoord** krijgt. We zijn niet alleen lid van een kerk en van een aantal organisaties. We leven ons leven. We doen dat als gelovigen, hoop ik.

We moeten allereerst onszelf beginnen thuis te voelen in Canada. Als we echter zien dat we een taak hebben gaat dat veel beter. En dan komt er die invloed van het Christelijk leven. De invloed, die ieder Christen kan uitoefenen en de invloed, die de een zoveel beter uitoefent dan de ander. Hier laten de statistieken ons in de steek. Er zijn er geweest die in hun eentje een geweldige invloed op de samenleving hebben uitgeoefend. We zijn eigenlijk allemaal zendelingen. De straat waar U woont is nooit meer dezelfde straat van voordat U kwam. Ieder brengt zijn werk mee, zeggen Moeders. Terecht. Zo brengt een ieder zijn eigen invloed.

Een rondreizend evangelist zei eens, toen hij het huis van zijn vrienden, waar hij gastvrijheid had genoten, verliet: "Al wat ik U achterlaat zijn mijn voetstappen en mijn gebeden."

Weldra is de reis ten einde voor de immigranten van de eerste generatie na de tweede wereldoorlog. Moge er een lichtend spoor achterblijven. En mogen vele van hun Christelijke gebeden genadige verhoring vinden!

Philips van Marnix van St. Aldegonde dichtte reeds:

Als vrome Christen leven
't Sal hier haest syn ghedaen.

R. Kooistra.

Wanted:

SINGLE MAN

Chr. Ref., on chicken farm, Southern Alberta, starting salary $175 plus board and room. J. W. Kamphuis, Black Diamond, Alta.

Gentleman, Chr. Reformed, would like to

CORRESPOND OR MEET

a single lady or widow, under 37 years, Letters under no. 1946, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Harry Den Haan

Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:
If you want us to prepare your 1967 TAXPAPERS please phone collect person to person.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
No advance payment.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Brockville, Ont., Rev. P. W. Vis of Raymond, Minn., U.S.A.

Peterborough, Ont., Rev. J. G. Groen of Kentville, N.S.

Drayton, Ont., Rev. J. Klomps of Lindsay, Ont.

Alliston, Ont., Rev. S. Terpstra of Listowel, Ont.

OPENING SCARBOROUGH CHR. REF. CHURCH

The official opening of the new church building of the Grace Christian Reformed Church of Scarborough, Ont. will take place, the Lord willing, on May 17, 1967, at 8 p.m.

The church is located on the McCowan Road in Scarborough. From Highway 401 it can be reached via the Markham Road or the Kennedy Road interchange. From there Sheppard Road should be taken to McCowan Road.

TEACHERS WANTED

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

Why not teach in OSHAWA?.... The Immanuel School requires for the next school year

TEACHERS

for the intermediate grades. Salary according to the Ont. All. Schedule. Send your applications to the Principal Mr. Wm. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

PRINCIPAL

starting this fall in its three-room school. Please send inquiries to: A. Van Reewijk, 409 Dundas St. W. Belleville, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The John Knox Christian School of Woodstock will need

A TEACHER

for grades 3 and 4.

Please send your applications and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Rd., Woodstock, Ont.

The Brantford Christian School still needs for Sept. 1967

A TEACHER

for Grades 1 & 2.

Please send your application to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

ONE SENIOR TEACHER,
ONE INTERMEDIATE TEACHER;
ONE JUNIOR TEACHER

to complete staff of 10.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The Canadian Christian School of Jarvis needs

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

The Timothy Christian School, Barrie, Ontario invites applicants for the position of

PRINCIPAL

starting Sept. '67 in its 4-room school.

Please send applications or inquiries to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington Street, Barrie. Phone 728-6035.

The John Calvin Chr. School of Strathroy, Ont. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades. Please send applications stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will have

A VACANCY

in September.

State: Qualifications, experience, and grade preference. Write to: Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

A TEACHER

for grade 3. Please send applications or inquiries to: The Secretary, H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Hamilton Calvin Christian School still has an opening for a

GRADE 3 TEACHER

for 1967/68.

Contact the Principal Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

LETHBRIDGE, ALBERTA

The Immanuel Christian School still needs

TEACHERS

for grades 1, 3, 4 and 5.

Our school and city have many advantages, including a university. Write for particulars or send your application to George Yntema, 734 - 27 St. No., Lethbridge, Alberta.

The St. Thomas Ebenezer Chr. School Soc. is still in need of

A TEACHER

for grade 1 &2.

Please send applications or inquiries to Mr. J. Groenenberg (secr.), 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

Abbotsford Christian School, in the beautiful Fraser Valley of British Columbia, urgently needs

A TEACHER

for grade 2 or 3. Please, send applications to: Mr. J. Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A TEACHER

for grade 1 and 2.

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Calvin Chr. School of Kingston, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the middle- and lower grades, per Sept. '67. Please, send applications and references to Mr. H. Van Rossum, Prin., 309 Van Order Dr., Kingston, Ont. Phone 542-3927.

The Agassiz Christian School needs a

TEACHER

for grades 3 and 4.

Applications for this position may be sent to the principal Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

Calvin Christian School in Lacombe, Alberta urgently needs

TWO TEACHERS

for 1967-'68. Basic salary for degreed teacher is $5,000.00.

Write W. Wildeboer, Prin., Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

CALVIN Christian Schools, Edmonton, Alta., need

TEACHERS

for grades 1 and 2 and junior high (language, business). Please write to Mr. H. Konynenbelt, Prin., Box 342, Edmonton, Alta. or phone collect to 403-479-4171 (aft.).

Trinity Chr. School, Burlington is in need of

A TEACHER

for grades 3 & 4.

Kindly send applications to J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

Red Reed, Alberta

TWO TEACHERS

are needed by Sept. 4, 1967 or Red Deer will not be able to open its long awaited Christian School. Here is a challenge for two young people who have dedicated themselves to Christian Education.

Please contact G. Ouwens. 3935 - 38 Avenue, Red Deer, Alberta. Phone 346-6023.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines needs a

SCIENCE TEACHER

to start a small Grade X. Arts and (or) Music qualifications are preferred. Apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Holland Marsh Christian School invites applications for the position of

TEACHERS

in the intermediate grades.

Apply to Mr. E. Baker, Principal, 89 Bolton Ave., Newmarket, Ont. Phone 895-2168 or school 775-3701 Bradford, Ont.

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is inviting applications from a qualified

GRADE 7 TEACHER
(preferably male)

for the school year 1967-'68.

The ten-room school is located in a fast growing town 20 miles West of Toronto.

Salaries are based on an attractive salary schedule, prepared by the present staff and board.

For further information Mr. H. A. VanderWindt, the principal may be contacted at the school.

Please send applications giving qualifications and references to the Secretary of the Board, G. W. Gerrits, 15 Fullamore Rd., Brampton, Ont.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

TWO TEACHERS

for grades 2 & 3, and 4 & 5. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

Lacombe Christian School needs a

TEACHER

for grades 1-3 for the '67-'68 term. This is a small class in a modern, rural school. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

The Calvin Christian School in Trenton will need

A TEACHER

for the combination of grades 4 and 5. Male teacher.

Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

The Thunder Bay Christian School will need, because of expansion

A TEACHER

for the primary grades for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

GEVRAAGD:

Ervaren

MEUBELMAKERS
HOUTSNIJDERS (Hand)
MACHINE BEDIENERS

Wij zijn een van de vooraanstaande meubelfabrieken in de Verenigde Staten; vervaardigen het beste in eetkamer, slaapkamer en woonkamer meubilair.

Wij bieden vast werk gedurende het gehele jaar en uitstekende sociale voorzieningen, met inbegrip van pensioenplan.

Onze fabriek is gevestigd in Holland, Michigan, een stad met strenge religieuze traditie, waar verschillende Christian Reformed en Reformed Churches, alsmede verscheidene christelijk scholen, gevestigd zijn.

Wij zouden het prettig vinden van U te horen en beantwoorden gaarne elke vraag die U mocht hebben aangaande de geboden posities. Schrijf aan:

BAKER FURNITURE, INC.
573 Columbia Avenue,
HOLLAND, MICHIGAN,
U.S.A. 49423

Attn.: L. La Grand.

FOR SALE:

ESTEY 2 Manual Reed Organ
with full Pedal. Beautiful new case, light finish, 10 stops.

ESTEY 2 Manual Reed Organ
with full Pedal, 10 stops.

THOMAS 2 Manual Reed Organ
with full Pedal, 11 stops.

CASAVANT PIPE ORGAN
19 Ranks, 2 Manual (3 Manual optional).

FRANKLIN LAKE PIPE ORGAN,
7 Ranks.

LIEBIG (5 spels huisorgel)
Beautiful sound.

WRITE TO:

Ebenezer Organ Company

CLIFFORD, ONT. or 1102 Upper James St., HAMILTON, ONT.

PROGRAMMA 17, 18, 19 EN 21 MEI 1967 IN HET KADER VAN "NEDERLANDSE DAG" OP EXPO 67

WOENSDAG 17 MEI

* 20.00 uur Place des Arts (Salle Wilfrid Pelletier) **
Gala-concert door Concertgebouworkest van Amsterdam.

* 20.00 St. James United Church, 463 St. Catherine Street West
Concert door Koninklijk Heerlen's Mannenkoor "St. Pancratius".

DONDERDAG 18 MEI

* 10.00 Expo-terrein: "Place des Nations"
Officiële begroeting van Hare Majesteit Koningin Juliana en Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard door Expo-Commissaris Generaal Pierre Dupuy.

ca. 11.00 Officieel bezoek van H.M. Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernshard aan het Nederlands Paviljoen.

* 12.30 Expo-terrein: Expo Theater (Harbour City)
Wereldpremière 70-mm documentaire film "Sky over Holland" *** van John Fernhout.

* 13.00-18.00 Nederlands Paviljoen geopend voor publiek.

* 20.00 Place des Arts (Salle Wilfred Pelletier) **
Concert door Concertgebouworkest van Amsterdam.

* 20.00 Eglise St. Jacques, 445 St. Catherine Street East
Concert door Kon. Heerlen's Mannenkoor "St. Pancratius".

VRIJDAG 19 MEI

* 20.00 Place des Arts (Sall Wilfred Pelletier) **
Concert door Concertgebouw van Amsterdam.

* evenementen welke door het publiek kunnen worden bijgewoond.

** toegangskaarten verkrijgbaar bij Expo 67 Box Office, 1 Place Ville-Marie, Montreal, of op de dag van de uitvoering aan de zaal.

*** toegangskaarten (gratis) zo lang de voorraad strekt aan te vragen bij: Office Netherlands Commissioner General Expo 67, P.O. Box 1100, Station H, Montreal.

Het Duca Koor te Toronto ontving Radio Nederland Trofee

Vrijdag 28 april was een belangrijke dag voor de leden van het Duca-koor te Toronto.

Op die dag ontving dirigent Wim de Bruyn uit handen van de Canadese vertegenwoordiger van de Wereldomroep de zo zeer begeerde Radio Nederland trofee.

U herinnert zich misschien nog ons artikel in het najaar van 1966 over de zangwedstrijd voor Nederlandse koren in Canada. Elke vrijdagavond om 10 uur (Eastern Standard Time) heeft Radio Nederland gedurende de afgelopen 24 weken een programma uitgezonden via Bonaire, waarin de Nederlanders in Canada uit volle borst zongen om de trofee te winnen.

Aan deze competitie werd deelgenomen door Nederlandse koren in Calgary, Edmonton, Winnipeg, Fort William, Chatham, Hamilton, Brockville, Ottawa en Toronto.

De beoordeling welk koor in aanmerking zou komen voor de eerste prijs was in handen van de kortegolfluisteraars in Canada en de Verenigde Staten die wekelijks hun stem uitbrachten.

Alhoewel reeds enkele dagen bekend was dat het Duca-koor van Toronto als nummer 1 uit de bus was gekomen, wilde Radio Nederland dit nieuws nog niet doorgeven omdat de andere koren in Canada verteld was dat de bekendmaking in de kortegolfuitzending van 28 april zou plaats vinden.

Daarom werd het Duca-koor met een smoesje om de tuin geleid en verzocht om die avond vrij te houden voor het maken van een nieuwe opname in het huis van Radio Nederland's vertegenwoordiger in Thornhil, Ont. Gedurende een half uur heeft het koor in alle ernst zijn liederen gezongen voor deze zg. opname.

Eerst om 10 uur (EST) werd de radio aangezet en mochten de koorleden tijdens een 'break' naar het programma "Nederlanders in Canada" luisteren.

U kunt zich het enthousiasme voorstellen toen omroeper Guus Weitzel van de Wereldomroep de winnaars bekend maakte en Jan van Bruchem aanstonds binnenkwam voor het uitreiken van de "Radio Nederland trofee" aan dirigent Wim de Bruyn.

De Consul-Generaal der Nederlanden te Toronto, de heer J. W. Stuurman, die reeds een dag eerder op de hoogte werd gesteld van de uitslag van de zangcompetitie, toonde zich sportief bereid om eerst na de bekendmaking via de radio zijn intree te maken, wetende dat zijn aanwezigheid het nieuws van de kortegolfuitzending zou zijn vooruitgegaan.

Na de bekendmaking sprak de heer Stuurman enige warme woorden van waardering aan het adres van het Duca-koor en Radio Nederland en werd een juist ontvangen telegram voorgelezen van de Directeur van de Wereldomroep Drs. L. F. Tijmstra.

Na de officiële uitreiking vermaakten de dames en heren zich met feestelijke zang en refreshments.

Wij bieden het Duca-koor gaarne onze hartelijke gelukwensen aan.

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL, door ds. A. G. Kornet.
Er wordt de laatste tijd in onze kringen meermalen over de Pinksterbeweging gesproken en geschreven. Het boekje van ds. Kornet is een betrouwbare gids, dat o.m. inlichtingen verstrekt over de geestesdoop, de tongentaal, ziekte en genezing, het duizendjarig rijk, enz.

DOKTER ONDER DE REBELLEN, door Helen Roseveare.
Dokter Helen Roseveare is een vrouwelijke arts die jarenlang in de Kongo heeft gewerkt. Tijdens de acties van de Kongolese rebellen zette zij haar werk voort ondanks levensgevaar, dreiging van aanranding en bruut geweld. Haar belevenissen in deze dagen van dramatische spanningen legde zij vast in een dagboek.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk).
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eykman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn..

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

Dutch
DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

English
BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.